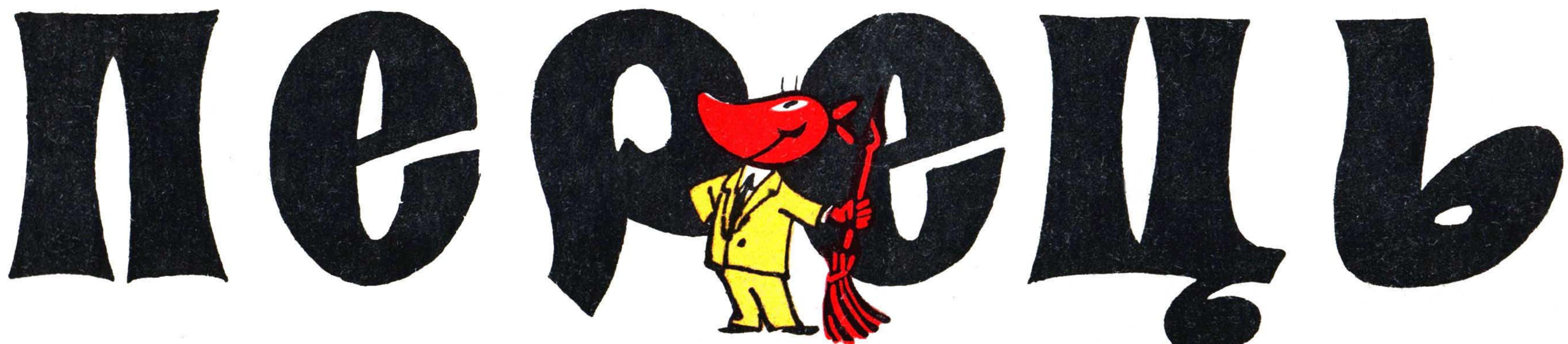

...А відвідує його чомусь
один і той же контингент лю-
дей...

Здоровені! Були!

Лист усім тим, котрі беруть.

Копія: усім тим, котрі дають.

Здоровені були, малошановні громадяни й громадяночки!

Сів писати вам листа, а на душі почую таке блаженство, наче мені дохлого пацюка за пазуху хтось вкинув. Недаремно, мабуть, наш знаменитий гуморист Остап Вишня завжди, коли сідав писати про «всяке — як він казав — «чортійщо», то на всякий випадок хрестився, промовляючи:

— Господи, боже мій! Поможи мені!

Поможи й мені, боженько, бо я сьогодні писатиму про дрібні хабарі і дрібні душі.

...Годину тому була в мене на прийомі буфетниця одного київського ресторану. Зашла знервована, на обличчі вигравали асиметричні червоні плями, що свідчило про крайню людську збудженість, і несамовито почала обстрілювати мене незрозумілими, але досить категоричними запитаннями:

— Та що ж це коїться?

— Доки це буде?

— Коли вже з цим покінчать?

— Коли вже їх саджатимуть у кутузку?

— Заспокойтесь, — кажу, — шановна громадянко, а то я не второпаю, про що мова мовиться. — Випийте води й спокійно розкажіть, що вам так муляє.

— Про це не можна спокійно говорити! Стід і страм! Іхала оце до вас на таксі. Привіз мене до вашого будинку, бачу, лічильник настукав рівно 50 копійок. Я даю йому карбованець, він сховав його у кишеню і робить вигляд, що ми з ним квити. А я не виходжу з машини, жду здачі. Він посміхається і ехидно так питає:

— Ви, дамочка, виходите чи думаете відпочинати у моїй машині? Не забувайте, що в мене план.

— А ви, — кажу, — не забувайте здачу давати.

Він надувся, як миша на пшоно, дістав габанець з дрібними грішми й сердито жбурнув мені здачу. Та ще, знаєте, що, нахалюра, сказав: «Щобти жила на свою зарплату, стара макулatura».

— А ви номер машини запам'ятали?

— У мене в очах потемніло від образів, а ви ще про номер питаете.

— Співчуваю вам, але цього разу патентований нахаба лишиться не покараним. У Києві таксі багато, — кажу знервованій відвідувачці.

— А ви гадаєте, він один такий гарний? Розвесьлись іх тепер кругом, як бліх на паршивому собачі. Куди не ступи, то дай, куди не повернись, то дай. Того ж я до вас і приїхала. Ці безсовісні калимники, уявіть собі, всі нерви мені висотали. Ви тільки подумайте. Є в нашему ресторані цілий штат слюсарів і монтерів. Одержануть зарплатню, ніколи не переробляються, а коли погасне світло чи кран зіпсуються, то хоч ти вмри, а мусиш дати на лапу за те, що вкрутить нову лампочку чи прокладку у крані замінить. Та ще й сто грам йому налий. Вчора, уявіть собі, перегоріли пробки. Погасло світло в буфеті, повиключалися холодильники з продуктами, ну, я — до

телефону й дзвоню монтерам. «Зараз прийдемо» — відповідають. Жду годину, жду другу, ніхто не йде. Що ж робити? Знову беру й дзвоню.

— Хлопці, — кажу, — чого ж ви не йдете стограм пити? Та й пиво свіже привезли.

— Зараз біжимо, тьотя Муся, зараз біжимо.

І, уявіть собі, прибігли. Прибігло аж троє. Пологодили пробки, я налила ім по сто грам, дала по порції заливного судака, а один питає:

— А де ж пиво, тьотя Муся, не бачу пива.

— Пива ще не привезли, — одповідаю, — хотіть з вас і по сто грам.

— Е, без пива не буває дива, — скалить зуби другий. — В такому разі, тьотя Муся, з вас ще положена троячка — по рубчику на рило.

Я давай іх совістити.

— Ви, — кажу, — не плутайте мене з Рокфелером. Я рядова буфетниця і зарплатню маю не більшу, ніж ваша. — А вони мені:

— А ви не плутайте нас з Ротшильдами. Ми теж мільйонами не ворочаємо. А не дасте, — то другим разом дзвоніть Черчіллю, хай він вам усякі ремонти тут робить.

І уявіть собі — мусила дати. І уявіть собі, отакечки на кожному кроці, куди не повернись, куди не ступи. То як же це можна таке паскудство ім прощати? Та уявіть собі, — бити іх треба за це у хвіст і в грибу!

— Правду мовите, шановна громадянко, — кажу, — бити за це треба здорово, бити так, щоб аж порохно з них спалосло.

— От-от-от! — повеселіла моя відвідувачка, — за цим я до вас і приїшла. Вспілте цим калимникам такого перцю, щоб чухались там, де й не свербить.

— З величезним задоволенням виконаю ваше замовлення, але за одним рипом і вам, шановна, придеться всипати цієї городинки.

— А то за що? — здивовано сплеснула руками відвідувачка.

— А за те, що даете! З якої це ласки ви їх годуєте-поїте на дурняка? Навіщо тичете троячку в лапу, замість того, щоб по старій нашій добрій традиції ткнути ім у безсоромну пiku отакенну комбінацію з трьох пальців? Не давайте. Не становіть тих, котрі дають, не буде й тих, котрі беруть. Це логіка, при тому залізна.

І, уявіть собі, відмовилася тьотя Муся навіть

прізвище своє назвати, відмовилася дати точні координати ресторатії, в якій вона працює, а хутенько схопилася із стільчика, з притиском, сердито кинула: «Хочете, щоб і ці макулатурую мене обзвивали!» — і вилетіла з моєї кімнати, наче пробка з пляшки шампанського.

Але я пишу вам не тільки під враженням цього не зовсім дипломатичного візиту. Останнім часом, малошановні громадяни й громадяночки, моя пошта зарясніла листами про подібні неприємні факти з деяких інших широт республіки нашої. Одні пишуть про липкоруких калимників з авторемонтного заводу. Пригнали на завод колгоспну автомашину на ремонт, а заводські прийомщики з ходу в кузов зирять.

— А де ж кабанець? — питают.

— Який кабанець?

— А такий собі, околотом смалений.

— А нацо вам кабанець? За ремонт ми грішми будемо платити, а не свининою.

— Е, — кажуть, — гроші само собою, а кабанець — само собою. Кабанець, щоб ви знали, та ще околотом смалений, дуже позитивно на строки і якість ремонту впливає. А коли ще до кабанця приплюсувати десяток півлітрів та ще бідон гречаного меду, то ще ліпше робота спориться.

Другі обурюються липкорукими з деяких підприємств сфери обслуговування. Не всунеш в кишеню закрійникові «Індпошиву» п'ятірки — півроку будеш чекати, поки тобі костюм пошиють. Не даси на чвертку слюсареві житлоуправління — нізащо крана на кухні не полагодить.

Треті пишуть... Але досить! Гідко! Ви самі розумієте, що не в кількості фактів суть, а суть в самому паскудстві. І я цілком поділяю думку тих авторів листів, котрі вважають, що «калим», дрібні побори, дрібне хабарництво — явище не менш огидне, не менш аморальне, ніж хабарництво крупне. Це рідні брати, це близнюки-потвори, тільки не однакові ростом вийшли.

Я, розуміється, не скильний дивитися на дійсність із дзвінці ресторанної буфетниці тьоті Мусі, я не буду згущувати фарб, як це робить вона, твердячи, що кругом процвітає калимництво, що куди не повернись, то дай, куди не ступи, — дай. Але є ще братія з липкими руками, з безрозмірною кишенею і куцою совістю. Вона ще не перевелася, не зійшла з кону. І тому я всіляко підтримую думку тих читачів, котрі вважають, що настало пора оголосити вашій оскаженілій і розбещений братії бій. Бій праведний, безкомпромісний і повсюдний.

І, уявіть собі, я навіть згодний з тьотою Мусею: дуже файно було б, коли б за дрібні побори, за дрібне хабарництво почали давати хоча б таку мзду, як за дрібне хуліганство — ну, хай місяць, хай 15 діб кутузки. І тим, що беруть, і тим, що дають!

Підтримую тьотю Мусю у цьому розрізі від душі і серця.

Од вашого ПЕРЦЯ

Мал. І. КОГАНА

— Ти чуєш, як він кричить? Давай його завтра візьмемо на стадіон.

Телеграфне
гентство
ШЕРЦІ

ТРУДОВИЙ РИТМ

Спецкор ТАП повідомляє з Кривого Рогу:

Дуже чітко — через день — працює єдине в місті молочне кафе «Утро». Такої ритмічності не досягло ще жодне підприємство громадського харчування Дніпропетровщини.

САМОРЕМОНТ

ГОРОДОК Хмельницької області. Новий метод ремонту радіол запроваджено в місцевій радіомайстерні. За новою технологією, прижмач розбирається на деталі, після чого майстри чекають, доки все само відремонтується і докупи збереться. Такий експеримент з грудня 1968 року проводиться, зокрема, з радіолою «Ефір», яка належить громадянинові Бурому І. І. Результатів поки що не видно, але радіомайстри не втрачають надії на успіх.

ГАВКАЮЧЕ НАСІННЯ

БАЛТА Одеської області. (Наш кор.). Працівники місцевої бази хлібопродуктів в квітні цього року були поставлені перед феноменальним фактом: на одному із залізничних перегонів гавнули 44 центнери сортового насіння кукурудзи, яке було послане для висіву на Хмельниччині і через п'ять днів після відправки мало прибути до свого адресата — Дунаєвецького комбінату хлібопродуктів.

Ось уже третій місяць на Південно-Західній залізниці ніхто не може пояснити природи цього загадкового явища.

ПОДАРУНОК НАТУРАЛІСТАМ

ЖИТОМИРСЬКА ОБЛАСТЬ. (Наш кор.). Юні натуралісти села Дерганівки Ружинського району одержали від правління своего колгоспу (голова т. Байда Г. Г.) цінний подарунок: зоомузей. У ньому зібрано багатою колекцію павуків, мишей та іншої дрібної живності. Експозиція музею розміщена в недіючій бані, збудованій колгоспом ще два роки тому.

СОТВОРІННЯ ЧУДА

ЛЕБЕДИН Сумської області. (Наш кор.). Колгоспники села Степного Лебединського району мали щастя на власні очі бачити, як було повторене біблейське чудо: по воді ставка «Мойна», яко по суху, пройшовся голова колгоспу Г. Й. Ільченко.

Як запевняють знавці, створити чудо вдалося завдяки тому, що греблю тут ремонтували невідомою колою, а через це вода у ставку сягає горобцеві по коліні.

ЧУДЕСА ЕВОЛЮЦІЇ

ХЕРСОНСЬКА ОБЛАСТЬ. (Близька від спецкора ТАП). Протягом багатьох років у селищі Горностаївці місцеві комунальніки та кооператори терпляче відучували мешканців районного центру споживати воду. Наполеглива праця увінчалася успіхом. Тепер горностаївці навіть у найпекельнішу спеку не вимагають води — ні звичайної, ні, тим паче, газованої. Таким чином досягнуто великої економії коштів, відпущених на будівництво водонапірних колонок та встановлення кіосків із газованою водою.

ЗАБОРЕНЕНИЙ ПЛАІД

Пахло, прямо скажемо, не парфумами.

Пахло чимсь іншим. Таким, від чого хотілося одвернути носа й тікати світ за очі.

Дехто, між іншим, так і робив. А от працівникам відділу робітничого постачання тресту «Орджонікідзевугілля», тим, навпаки, довелося йти на зближення з цими паощами, бо вони призначалися саме їм і прибули у вагоні-холодильнику в 106 дерев'яних бочках.

Коли відкрили першу бочку, прогримів вибух, і всі кинулися вrozтіч. За хвилину — назад вернулися. У бочці, як виявилось, були звичайні квашені яблука.

Принаймні, так вони звалися у накладній.

Якийсь сміливець одне з них навіть надкусив. І, уявіть себі, добре за це поплатився: цілий день уже нічого більше в рот не брав.

Пильно слідкуючи за дотриманням правил безпеки, працівники відділу робочого постачання одну по одній розкрили інші 105 бочок. Усі вони нічим не відрізнялися від першої.

— Не можна це добро пускати в продаж! — в один голос заявили санітарні інспектори і торговельні експерти.

А що ж у такому разі з ними робити?

Саме з таким запитанням звернулися торговельники по телеграфу до того, хто їм це добро прислав, — до директора Радомишльської (Житомирська область) заготконтори Григорія Степановича Скляра.

Григорій Степанович на телеграму відгукнувся телеграмою: висилаю представника. Повноважним представником, наділеним правами зупинити продукцію за всяких обставин, був досвідчений мастер заготконтори. Однак, попри всю його досконалу майстерність, яблукам він не зміг повернути втрачених смакових якостей.

Довелося на допомогу першому представникові відрядити ще двох: агронома та старшого бухгалтера.

На якість квашених яблук і це не вплинуло.

Тоді, зібравшись із силами, сам Григорій Степанович Скляр вирішив піти на таран.

Він, правда, згадав, що свого часу мав уже з цими яблуками мороку. Спеціалісти підліглої йому заготконтори категорично заперечували проти того, щоб їх квасити, серйозно попереджали про можливі неприємності. Та Григорій Степанович зумів настоїти на своєму.

От і тепер, покладаючись на свою вольові якості, він рушив на штурм твердині, що не піддавалася атакам його підлеглих. Та чомусь на гірників Донбасу його приїзд не справив належного враження. На торговельних експертів і санітарних інспекторів — теж. Довелося Григорію Степановичу завернути голоблі і їхати додому. Слідом за ним покотився і вагон-холодильник із 106 бочками зіпсованих яблук.

Що ці яблука так-таки нікому непотрібні, Григорій Степанович не погоджувався. «А хіба, — говорив він, — їх не можна згодувати свиням?»

Свині відгукнулися на ідею, висунуту директором Радомишльської заготконтори, в основному сквально. Однак яблука вони поїдали не дуже охоче, часом навіть демонстративно одвертали від них рила. А втім, свиня свинею і є: хіба може вона усвідомити, що Григорієві Степановичу Скляру ці яблука обійшлися в 4340 карбованців?

Ну, звичайно, не йому особисто, а конторі, яку він очолює.

Б. ГРИГОРЧУК.

ДОРОГІ ДІТИ

— До чого дорогі для мене діти.. —

Якось базікав Митрофан в буфеті.

У вас не те: дочці — п'ятак на квіти,

Синочкам у зарплату — по конфеті.

А в мене, чи аванс а чи зарплата, —

В кишенні буря ніби пронесеться...

— Ого! Знайдіть ще десь такого тата..

Та все ж скажу тобі від всього серця:

На справу цю дивитись можна різно,

Але чи не занадто діток пестиш?..

Спинись, докіль іще не зовсім пізно:

Своєю щедрістю ти тільки їх розбестиш.

— Я й сам спинитись був би радий, друже,

Та заважають деякі моменти:

Хоч круть, хоч верть, а рахівник обстружить,

Бо є графа у нього: аліменти!

Віктор ЛАГОЗА.

м. Харків.

Ви купляєте телевізор, пилосос чи пральну машину.

Ви подумаете про те, щоб бабусин буфет одтараць у комісійний магазин, а натомість придбати полірований сервант останньої моделі.

Вам стає тісно в двокімнатній квартирі і десь там у не дуже далекому майбутньому вам перспективиться трикімнатна квартира.

Всі ці події, звичайно, не глобального масштабу і для світової громадськості пройдуть непоміченими. Про них не писатимуть газети, промовчить радіо і телебачення.

Але особисто для вас і вашої родини це події надзвичайної важливості. Сусіди ваші найближчі, знаючи про ваші наміри, теж не залишаться остоною і охоче що-небудь порадять. Дуже охоче, бо добре відомо, що люди завжди безкоштовно роздають поради, навіть коли їх не просять, і не дуже охоче позначають гроши навіть тоді, коли їх дуже просять.

Отже, телевізор:

— Купляйте «Темп-7»!
— Краще «Електрон»!
— Ідіть ви із своїм «Електроном», у моого племінника «Славутич» уже рік і всього двічі чи тричі викликав майстра. Працює, аж гудіє!

— Мені не треба, щоб гудів...

— Все одно, купляйте «Славутич»!

Серед ваших сусідів, друзів, приятелів, товаришів по роботі обов'язково знайдеться один найрозсудливіший і добре поміркований, який скаже:

— Все це дурниці, і не тим треба непокоїтись, якої марки телевізор, а тим треба непокоїтись, якими руками він робився. Руками чесних людей — будете дивитися і радіти, руками безсовісних бракоробів і халтурників — наплачетесь.

Між іншим, цей ваш сусід чи приятель має абсолютну рацію.

В магазині, куди ви подаєтесь за покупкою, вам скажуть приблизно те саме, що й розширять вашу інформацію.

— А ми зараз у паспорт технічний глянемо і точно вам скажемо. Якщо телевізор зроблено на початку місяця — дуже багато шансів, що працюватиме він бездоганно. Якщо його клепали під кінець місяця, а ще, не приведи господи, під кінець квартали — дуже багато шансів, що наплачетесь ви з ним. Коли план горить, знаєте як роблять? Стук-грюк, аби з рук. Халтурята!

Да-а, халтурята. Якось поволеньки, поволеньки почали ми до тієї халтури звикати. Не дуже вона й обурює нас, стає, можна сказати, нормою життя. При мені один товариш купив абсолютно «сліпого» і «німого» телевізора, безтурботно пояснивши свій дивний вчинок так:

— Дурниці! Десь лампа одійшла і мовчить. Зара з привезу, монтерові троячу в зуби, і працюватиме май telik, як звер.

«Трояк» стає незмінною і необхідною запасною частиною до будь-якого агрегату побутової техніки. В магазині вам так і скажуть:

— Підлогонатирач трохи іскрить, десь контачить, але то дрібниці. Коли в електротехніці дещо петраєте, на десять хвилин роботи.

— На жаль, я...

— А, дасте троячу монтеру, він вам за п'ять хвилин відрегулює.

Купляєте меблі. Замочки від шафи і ручки від шухляд письмового стола залишаються у вас у руках при першій спробі відчинити дверці шафи чи висунути шухляду. Вас заспокоють:

— Заб'єте два цвяшки, і все стане на своє місце, а по шухлядці рубаночком пройтись треба...

— Немає в мене рубаночки...

— А, господи!.. Троячку столярові дасте, і він вам за милу душу...

— Поліровочка тут попсуvalася...

— А, ви йому карбованчика накинете, він вам так зашмарує, що й не впізнаєте.

Переступаєте ви поріг нової квартири. На перший погляд, тут все в ажурі, будівельники «виклалися» і показали «клас». Але вже другий погляд не такий оптимістичний. Двері не причиняються, а коли добре наляти, то вони вже навіть не риплять, а якось каркають, кран на кухні не відкручується, батарея в спальні тече, «Евріка» тримається на не дуже чесному слові, у кватирці тріснуло скло, кожна паркетина має повну автономію і... ну, решта — дрібниці. Фізіономія ваша стає довгастию, але вам вливають дозу оптимізму:

— Про що мова! Він квартиру одержав і на такі дрібниці звертає увагу. Підгукайте дядю Петю, і він вам «зачистить кінці». А не хочете трусити калиткою, самі не безрукі. Сьогодні півгодинки, завтра півгодинки, докладете трохи рук, і все стане на свої ноги. Про що мова?

Я не скупий. Я «потрушу калиткою». Я не ледар. Я докладу рук. А мова про що? Чому я, власне, все

це повинен робити? Адже все це вже хотісь один раз робив. І інший «хтось» його роботу визнав відмінною (про це свідчить штамп «ВТК — 1-й сорт» і такі інші ознаки, а у варіанті з квартирою — акти прийомки); отже річ, яку я купую, мусить служити мені вірою й правдою з того моменту, як я заплатив у касу гроші. Мусить служити бездоганно без усяких там додаткових «трояків». За створення її хотісь одержав зарплату, і прогресивку, і премію. Вибиваючи в магазині чек, я тим самим оплатив ту зарплату, і прогресивку, і премію. Чому ж я мушу ще раз «трусити калиткою» або сам докладати рук, щоб покривати чужі гріхи?

На деяких заводах і фабриках зазвичай вже такі умільці, що наприкінці місяця чи кварталу відвантажують в магазини стопроцентний брак. Умовляють торговельників:

— Голубчики наші, годувальничики наші! Візьміть, не відмовте, веліть за вас бога молити. Не візьмете — у нас план погорить. І відповідно прогресивка... і премійочка тільки блисне. Самі знаєте, як погано без прогресивочки... Візьміть, а на початку місяця ми у вас брачок самі заберемо на доробку, а вам усе першо-сортне представимо.

І часто тонкосльозі торговельники пристають на такі пропозиції і рятують бракоробам «прогресивочку», хоча цих бракоробів і халтурників варто було б залишити не тільки без «прогресивочки», але й без штанів.

Бракороб і халтурник нахабніють день від дня. Нахабство їхнє не знає меж. І коли їм вчасно не дати пошиї, вони докотяться чорті й до чого. Уявіть собі картинку. Ви приходите в магазин взяти півкіла м'яса на котлети, а вам кажуть:

— Звиняйте, у них там, на м'ясо-комбінаті запарочка вийшла, тож вони нам замість м'яса живих свиней прислали. Так що візьміть ножичок, пройдіть у підсобочку, там свинку під ліву ніжечку — чик, і відріжте собі півкіла. Тільки з живої не ріжте, бо дуже вищатиме.

Скажете, вигадка, марення, продукт хворобливі фантазії? Ні, просто логічне продовження халтури, безвідповідальності, бракоробства.

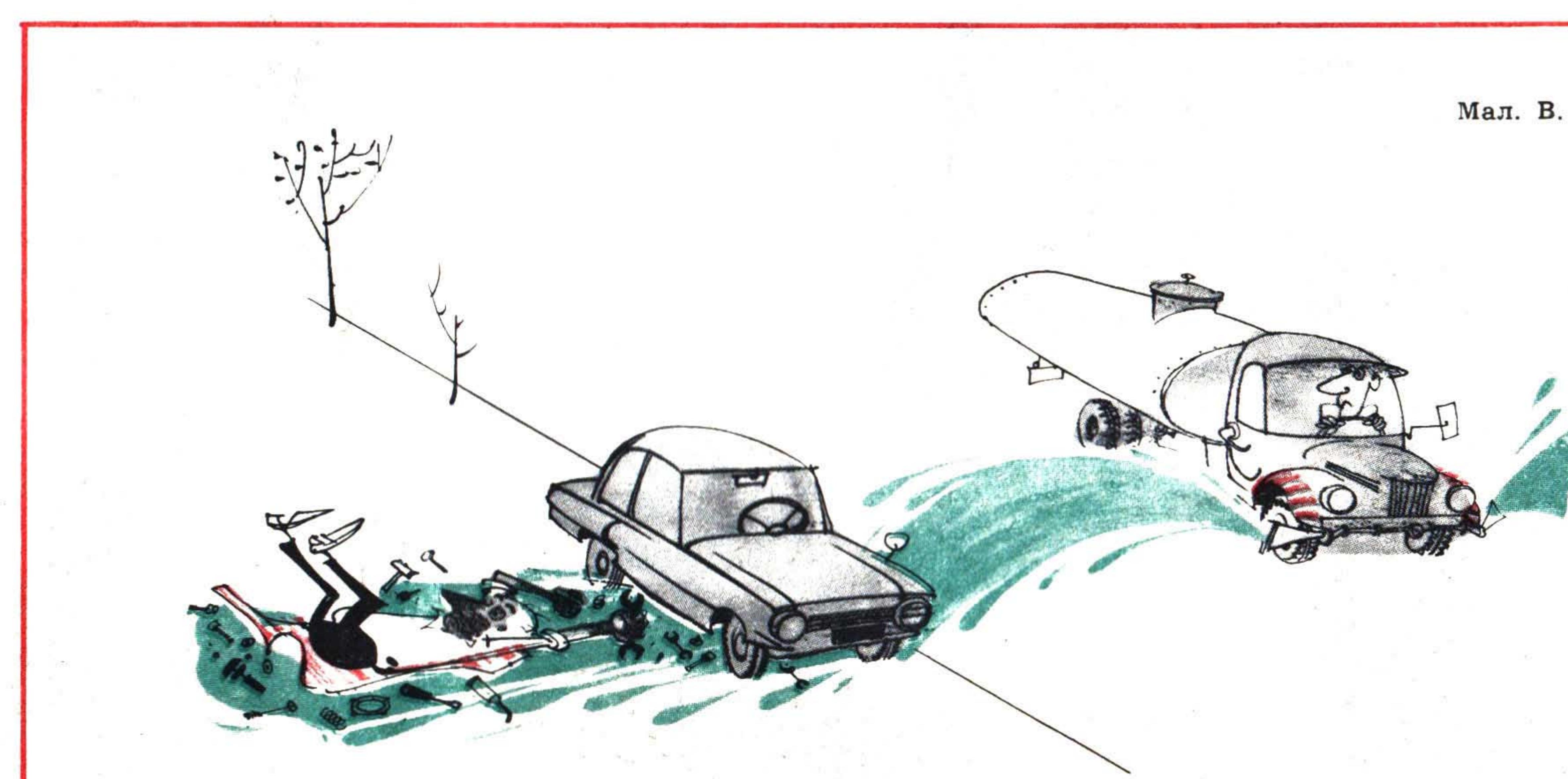
Тим часом на заводах, де виробляють телевізори, пилососи, пральні машини, процес узаконення недоробок (лампа одійшла, десь контачить, трішки барахлити) може здати дуже далеко.

Може статися, що ця продукція піде із заводів у вигляді дитячих «конструкторів» в поліетиленових мішечках. Насипом! Продадуть тобі торбу деталей разом з інструкцією, а ти вже сідай собі дома і разом з сім'єю, з друзями, з сусідами займайся монтажем. А бракороби премії одержуватимуть за досркове виконання плану. Чому дітки можуть монтувати різні штучки, дістаючи деталі з коробочки, на якій написано «Зроби сам», а ми, дорослі люди, не можемо цього робити? Коли вдуматися, телевізор не така вже складна штука. Кінескоп та оберемок ламп. Тиждень-два посидів, дивись, і склав.

А які б можливості відкривалися перед будівельниками! Вони б при такій системі завжди б вкладалися в контрольні строки. Головне — коробку зіп'ясти, а далі «зроби сам». Насиплять тобі гору паркетних дощечок — складай, що ти — безрукий? Залишать банку фарби — фарбуй, про що мова? Батарею опалення устаткувати чи санвузол обладнати — це ж раз плюнти.

Зроби сам! Не позбавляй бракоробчиків, халтурничків та інших сучасних синочків прогресивочки. Вони теж істоньки хочуть. А що вони робитоньки, іроди, не хотять, це вже діло дев'ятеньке.

Микола БІЛКУН.

Без слів.

Оздоровиця

ГУМОРЕСКА

Аркадій Гусаченко, сорокап'ятирічний громадянин, мав атлетичну будову тіла, постійну прописку в районі Великої Ялти і досить простору однокімнатну квартиру, в якій розміщалося мінімум шість взятих напрокат розкладушок. Сім місяців на рік він люб'язно здавав їх по карбованцю в день «дикунам», а сам на той час перебрався у гамак, підвішений між двома кипарисами. Гамак цей майже спускався до вкопаного в землю столика, і це дозволяло Аркадію, не вилазчи з гамака, разом із трьома іншими колегами, такими як і Аркадій, з ранку до вечора забивати «козла». Здебільшого гра йшла на «інтерес». Інтерес був таким великим, що відтягти Аркадія і його колег від столика не змогла б навіть місцева пожежна команда з допомогою брандспойтів і вогнегасників.

Така обстановка і спричинила до того, що вкрай змучена Аркадієва дружина забрала дітей і зникла в невідомому напрямку, залишивши йому при розділі майна кімнату, вищезгаданий гамак, тапчан і старий репродуктор, який з невідомих причин працював лише двічі на тиждень.

В між сезонний період, коли «дикуни» перекочували північніше Ялти, а опади і вітри змінних напрямків заважали забивати «козла», Аркадій лежав на тапчані і різні думки думав. Думав, що непогано було б десь влаштуватись на роботу, бо знову дільничний міліціонер приходив і попереджав, думав, що й застрахувати своє життя непогано було б про всяк випадок... І ще думав, що живе він на березі Чорного моря вже років з двадцять, а якось так виходило, що жодного разу не випало йому скупатися в тому ж таки Чорному морі. Аркадієві аж смішно стало. Сказати — ніхто не повірить. А з другого боку подивитися — коли його купатися? В таку погоду, як оце зараз, хто дурний піде купатися? А коли тепло, хіба одірвешся від стола? Спочатку «козел» на «інтерес», потім сам «інтерес». Нема часу. Тепер, правда, відколи «козла» до літа відкладено, змікчується вони не на чотирьох, а на трьох. Приходить Ваня Краб, Гоша Хапига, забирають Аркадія і десь під кіоском дегустують кримські вина, аж поки кіоск не зачиниться. Потім ідуть під другий кіоск, котрий зачиняється пізніше, потім під третій. Море зараз холодне. Може, влітку спробувати? Прикро, ї-богу, інших на своїй кревній житлоплощі оздоровляєш, а самому оздоровитися у морських хвилях часу не вистачає. Треба якось вибрести хвилинку, скупатися.

І Аркадій таку хвилину вибрав.

Було вже літо, все йшло як слід. Гамак висів на кипарисах, замість шести «дикунів» вдалося розмістити сім, розпочався чемпіонат із «козла», біля кіоска реалізувався «інтерес». Важко було вибрати хвилину і скунутися в морі, але Аркадій таку хвилину вибрав. Правда, не зовсім вдало, бо була вже пізня ніч, і море штормило. Ваня Краб і Гоша Хапига, хоч і були дуже п'яні, спробували відговорити його:

— М-море, воно г-глибоке!

Але Аркадій вирішив переконатися в цьому особисто.

Не будемо терзати терпіння читача, скажемо одразу. Аркадій втопився, як і належить втопитися п'яній людині в штормовому морі. Втопився в найбанальніший спосіб.

Кажуть, в Чорному морі потопаючим допомагають дельфіни. Хотіли вони допомогти й цього разу, але густий спиртний дух відігнав їх. Так і потонув Гусаченко, не встигнувши оздоровитися.

Тьота Даша, його сусідка, так коментувала цю подію:

— Коли б зимою, може, «моржем» став би, а так... Втопився сердешний. Не ходили наші тато в церкву, не ходили, а як пішли, то й двері забрали.

Те, що Аркадій втопився, тьотю Дашу мало непокоїло. З кожним може статися. Вона думала про інше: кому платитимуть сім бідних «дикунів» по карбованцю в день і що буде з прокатними розкладушками?

Микола МИРОНЕЦЬ.

м. Ялта.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Голова Підлісівського сільського споживчого товариства (Ямпільський район) В. Ф. Магдецький та його старший бухгалтер О. Й. Сорочан торгували борошном першого й другого сорту. На перший — накинули по п'ятаку на кілограм, а на другий — по 4 коп. Продали 14,5 тонн, виручили чималу зайнину... Ale несподівано справа повернулася зовсім не туди. У гендель втрутились пайовики і написали до редакції. А ми попросили Вінницьке обл управління внутрішніх справ зацікавитись спрітними кооператорами.

Звичайно, комерсантів накрили. Що вони мали на мислі робити з зайвими грішми, не знаємо. Полковник міліції т. Богач повідомив, що незаконно вторговані гроші поступили у виручку магазину. А купцям дали по руках. За грубе порушення торгівлі голові споживчого товариства В. Ф. Магдецькому оголосили догану (щось малувато!), а старшого бухгалтера О. Й. Сорочан зняли з роботи.

Одне слово — бачили очі, що продавали!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Мамо! Швидше йдіть сюди. Тут по радіо нарис про вас передають, геройну ланів називають.

Самирчукі Мініатюрки

ВСЬОГО П'ЯТНАДЦЯТЬ ДІБ

— Вам треба рухатись,
Це кращі ліки, друже.
Ви мабуть сидите
Багато дуже?
— Та що ви, — посміхнувшись до лікаря
Панас, —
Всього п'ятнадцять діб сидів останній раз.

ЧИ НЕ НАХАБСТВО!

— Чи не нахабство? — лаяв Гнат дружину, —
Я найдорожче їй віддав — дитину,
Ta жінка, мабуть, совіті не має:
Ще й аліменти з мене вимагає.

НА МІСЦІ

— Чи ба! — дивувавсь обліковець Хома, —
Я думав, Фед'ка на роботі нема.
Хотів уліпить вже прогул ледацюзі,
А він же тут поряд хропе в лісосмузі.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

— I як ти можеш пить таку гидоту? —
Про самогон Петро казав Федоту. —
Дивитись гидко інколи буває.
— А я, як п'ю, то очі закриваю.

Кость ОВЕРЧЕНКО.

м. Єлгава
Латвійської РСР.

КОМІСІЯ ПО РОЗПОДІЛУ

— Я не бачу будь-якої необхідності їхати на периферію.

Дали
перцю!

Коли А. А. Гайового призначили керувати Чернігівською базою «Укроптглантаре», він почав так високо нестися, що й не підступити. Підлеглих зневажав, порядок відпуску товарів порушував, «зміцнював» апарат бази п'янинами й підлабузниками і систематично заглядав у пляшку. Ну, а головний бухгалтер бази М. С. Геня, так той у всьому потакав керуючому і сам від оковитої не просихав.

Про все це написали до редакції очевидці й потерпілі. Листа обласне управління торгівлі перевірило і зробило висновки. Як повідомив начальник обласного управління т. Буденний, обох діячів — і керуючого базою Гайового, і головного бухгалтера Геня — з роботи познімали.

Тепер на базі порядок.

Тільки ша! Тихо! Не нервуйте Петра Павловича. Він керує. Міжрайбазою облспоживспілки. Не приставайте до нього... Господи! Відкрили Америку — на базі лежить зіпсований товар... На яку суму? На 12084 крб.? Ах, яка точність!.. А ви хотіли, щоб товар лежав і не псувався. Та йому на роду усушка, утруска і всяка порча написані. То-то! А ви роз-

зівський міжрайбазі на складах і так — просто неба — на 1 грудня 1969 року лежало понад план на один мільйон і двадцять шість тисяч карбованців різних товарів. Що? Ви б хотіли бачити товар у магазинах? А що ви тямите в торгівлі? Товари залежалися. Їх треба було списувати, уцінювати. Нарешті, деякі з них умудрилися реалізувати

шерстяні жіночі сукні, імпортні кофточки тощо. На скільки? На 4059 крб.? А що б ви хотіли, щоб у Петра Павловича на базі не було запасу ходових товарів? Та який же з нього директор без загашника? А це що за акт? Склад тканин перевірили? Нейлонові сорочки знайшли? Світери? Жіночі комбінації? Дитячі колготки? На 3116 крб.? Хто завідує складом? Тернова? А вона де ховала цей симпатичний асортимент? У сейфі? І підсобку всю захарастила? Ініціативна завскладом, нічого не скажеш.. Ну, тут без півліти не разберешся. Залиште свої акти і не заважайте Петрові Павловичу думати, як краще реалізувати ходову продукцію. База сама ж не торгує...

А навіщо базі торгувати, якщо є магазин № 5, якщо є директор магазину Соболевська. Але давайте без зайвого галасу... Вам потрібна шубка? Буде шубка. І світер буде. До магазину № 5 від міжрайбази не так і далеко. Пробіжіть півтораста метрів, заплатіть гроши і беріть на складі у Багневої шубку, а в Тернової світерок...

Тільки ша! Тихо!.. Не заважайте Одеській облспоживспілці вивчати досвід директора Березівської міжрайбази Петра Павловича Щербіни.

Ол. ГРОМОВ.

махуєте перед Петром Павловичем актом ревізії. Та чхати він хотів на ваші акти... Змотався в Одесу, в облспоживспілку, чхнув, де слід, і знову виконує й перевиконує плани...

Та ви знаєте, хто такий Петро Павлович Щербіна? Я вам не скажу за всю Одесу, але в Одеській облспоживспілці його мають за директора-мільйонера. У нього на Бере-

по завищених цінах! (В актах, на які чхав Петро Павлович, сказано, що лише на одній такій операції вторгували здивих 1969 крб. Подумаєш — сума для мільйонера!).. А вам подавай товар у магазині!

О, знов за рибу гроши!.. У завідуючою швейним складом Багневої комісія знайшла під різним мотлохом приховані ходові товари: шубки,

„Я вам
не скажу
за всю Одесу“

ГАВРИЛОВА

АТЕЇСТКА

ГУМОРЕСКА

Зустрілися два давніх приятелі. І, як то водиться поміж чоловіків, заїшли на гальбу пива. Погрітися.

Пригощає Гаврило. Новини розказує.

Данило слухає оповіді, підтакує і своє полінце в вогнишко розмови підкидає, та й пивце смакує, тушонкою закусюючи.

Але ж не годиться йому пити чиесь. Допіру замовив по другій гальбі, припрошує:

— Пий, друже. Пий. Свіженьке, світленьке. Молодці дівчата, вміють торгувати. — Та й лапнув за кишенью до рахунку. Але вона порожня. До другої, а там теж вітер свище.

Данило аж брови насупив зі злості:

— Нинъка-но прищіплював поляр-сик *), як збирався в місто. Повит-ряса-ла! І коби-то в діло пустила. А то ж, наперед бачу, в церкву затербічти! Скільки в жінки тих гріхів, хотів би я знати??!

Гаврило з усмішкою гладить сиві вуса.

— Та не злостися так. Усі жінки на одне копито сотворені. Ладна щодня ся молити, аби отець був моложавий. Але я з того маю собі спокій. Відучив стару од церкви.

— Як же тобі те вдалося?

— Поміняв свой старій вобраз.

— Ну й що з того? — питав Данило, комляючи тушонку.

— О-о! Аби ти знат! Молитися моя кубіта та й не відає, у чим річ. Все йшло гладко, аж заким не заходилася хату білити. А то полізла на покуту і, наче б пронтом її прошило. Стала!

— Що це в тебе, святий Петре, борода від-рос-л-ла?

Зліза, ходить по хаті, а на покуту очі її, як магнесом, тягне.

— Він чи не він? — муркоче під ніс.

— Певно, що не він, — не витерпів я. — Цього, кажу, приніс із склепу книжкового. Вчений дуже.

— Пе-ек! — аж присіла баба. — Т-то це я йому вчора поклони білам!?

— Хіба тільки вчора? У п'ятницю різд'яну півроку минуло. А ти ледве відріла.

— Вченого?!

— Та-ак! Хлопака—ол і борода кудзірава!

— А бодай ти скис! — аж за живіт взявся Данило. Аж закашлявся зо сміху. А коли трохи заспокоївся, співав:

— А-а що ж було по-потім?

— Хе-хе! Забігала моя молодиця, запричitala, шукала по всіх закутках свого Петра. А я їй сказав: «Що ти так літаєш? Видиш: скільки молилася, і ніц ся не стало». — Поволеньки моя стара вже й сама зметикувала, що воно й до чого. І відтоді, віриш, маю чистий спокій. Тейсткою стала.

— Гой, гой, — реготав Данило. — А бодай ти скис! А я бим до такого не додумав. То, може, позич і мені свого «святого». Най і моя тейсткою, як ти кажеш, стане?

— Чом ні. Можу. Приходь. Він у мене в золоченій рамі. Хлопака — перший сорт!

Ірина КУДРЕВИЧ.

М. Ходорів
на Львівщині.

*) Гаманець.

Незадоречні аргументи

Так уж повелося: не встигли піймати чоловіка на гарячому, розібралися по суті, як одразу ж його лякають то міліцією, то штрафами, то судами. Називають розкрадачем, хапугою. Мораль читають. Мовляв, не цуп цього, бо це не твоє — державне. А він, може, тягнув зовсім не тому, що, скажімо, украсти хотів, а просто вирішив перевідчитися, що з того вийде. Може, оте державне справді не так лежало, як слід. Приміром, чоловік повертається додому, ішов через своє подвір'я, а йому, бач, під самим порогом будівельники стільки дощок наклали, що й пройти не можна.

От і взяв чоловік тих кілька дощок та поклав їх собі в сарай. І під дощем не мокнуть, і людям ходити не заважають. Хіба ж після цього можна назвати таку людину хапугою, розкрадачем? Він же хотів, щоб воно було акнайкраще.

Або візьміть енергозбут. Ця кантора теж завела порядочки: у кожну квартиру електролічильники чіпляє. Запломбовує їх. А після цього час від часу контролерів посилає по тих квартирах, а вони ходять і перевіряють, чи ти, бува, не цупиш надурняк електроенергії. Ходять і не задумуються, що цим самим ображают людей, ставлять під сумнів їхню добropорядність. Як тут не образишся, не запротестуєш?

Саме керуючись такими чисто душевними пориваннями, громадянка Зіна Кирпиченко із Ялти взяла й розібрала отої лічильник і викинула геть.

Зняла, а на тому місці повісила портрет. У квартирі затишніше стало.

— А щодо лічильника, — запевняє Зіна, — то його розібрала не я, а один із моїх квартирантів. Електролюбитель! Який саме, не пригадую. Та й поїхав уже — адреси не залишив. Так що рахунок на 225 карбованців і 48 копійок пред'являйте йому, а не мені. Я сама на таке не наважусь — струму боюсь.

— От бачиш, — кажу я своєму знайомому із «Крименергозбуту» Дмитрові Миколайовичу, — жінка електроstromu боїться, а ви її ще й штрафом лякаєте. Так зовсім настрахати людину можна.

— А в мені цей лічильник породжує егоїзм, — поскаржився ялтинець — інженер по технагляду і судя по стрибках у висоту товариш Жердев. — Енергозбутівці не задумуються над тим, що всі оці індивідуальні електролічильники прищеплюють людям індивідуалізм, відріваність від колективу.

— Саме тому ви без нашого дозволу, — почав Дмитро Миколайович, — поза лічильником підключили сім лампочок, холодильник «Дніпро», встановили дві розетки і ще й нагріваєте воду у бачку. А чи знаєте ви, як це називається?..

— Дмитре Миколайовичу, — благально почав я. — Товариш підігріває воду, щоб після купання змивати із себе морську ропу, а холодильник підключив, щоб не псувалися продукти...

Думаете, я йому щось довів? Все одно товариша Жердева оштрафували на 200 карбованців і 84 копійки.

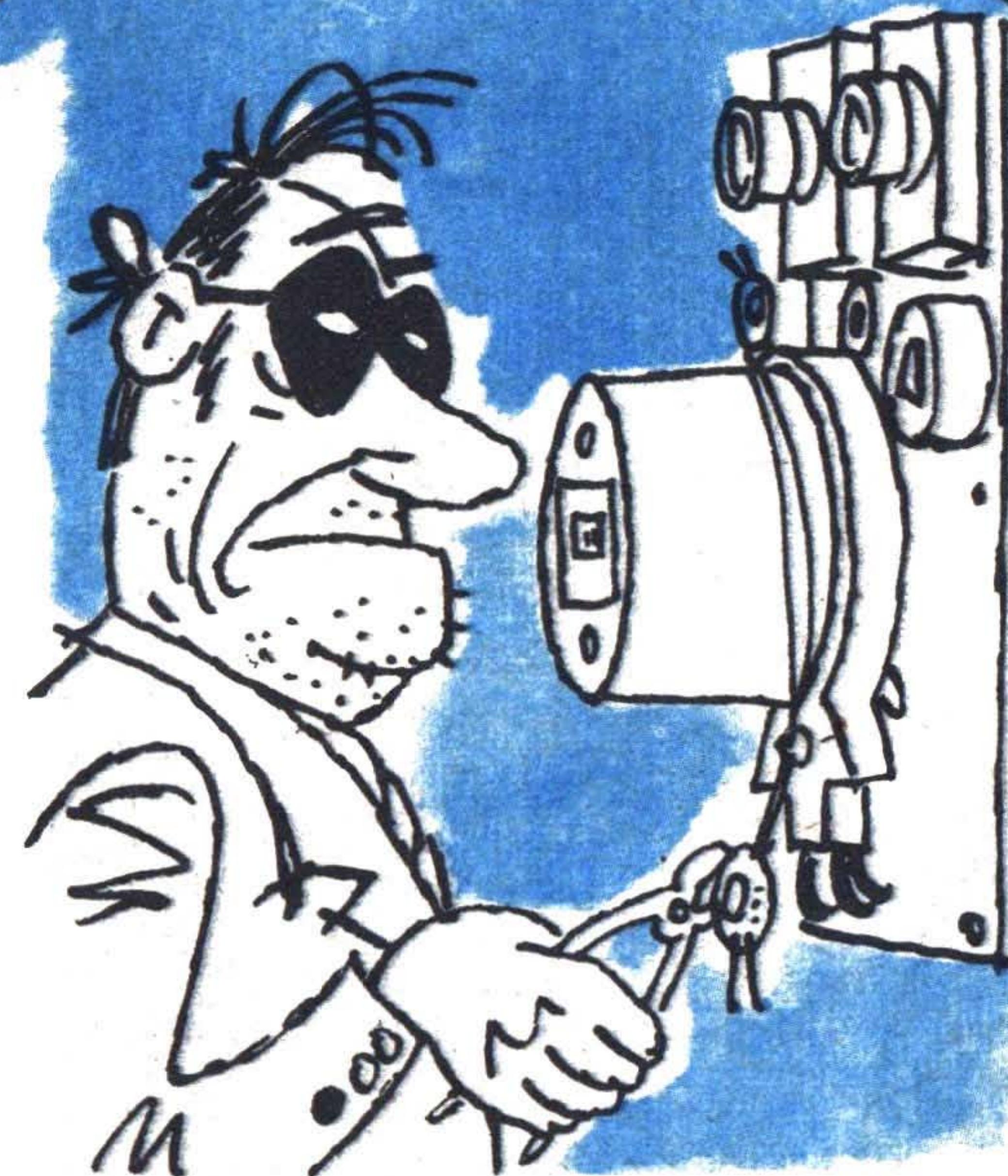
— Розкрадач безсовісний! — лаявся Дмитро Миколайович.

— Ну, для чого так грубо?! Жердев же береже від перевантаження власний електролічильник. Економить, можна сказати, державне майно.

— Таких економних у Криму розвелося більше, ніж курортників, — розпалився Дмитро Миколайович. — Бачиш, сюди «дикунів» чимало наїжджає, ім здають курники, літні кухні, різні будки. Здавали б шпаківні, та не всі висоту витримують. Так от ці «житла» хазяї нелегально електрифікують. А простіше кажучи, крадуть електроенергію, аж пальці знати. На тисячі карбованців набігає. Одні отак електрифікують, а інші з лічильниками усякі штуки витворюють.

— Раціоналізатори, — кажу я.

— А Нонну Михайлівну Лібстер із Севастополя ти теж назвеш раціоналізаторкою? Нонна Михайлівна — дослідник. Вона зірвала пломби і насилала в лічильник стружки. Видно, хотіла подивитися, що з того вийде. А вийшов штраф. — відрубав Дмитро Миколайович. — Ну, гаразд, а що ти скажеш про начальника технічного відділу ре-

монтажно-будівельного управління № 1 із Сімферополя Володимира Степановича Шатохіна?

— А що він робив?

— Теж кра... Пробачаюсь, досліджував — зробив так, що диск лічильника завертівся не зліва направо, а справа наліво. То хто після цього Шатохін?

— Лівша! Сімферопольський лівша.

— Добре! А товариш Куоса — помічник капітана допоміжного флоту із того ж Севастополя? У його квартирі тільки каміння з Марсу не виста-

чає. Має свою «Волгу», яке хочеш електроприладдя, а за електроенергію платить карбованець 53 копійки щомісяця... А йому слід би платити, за нашими підрахунками, карбованців п'ять, не менше! Значить, економить. На бензин.

— А візьми Арутюнова — сусіда З. І. Куоси — з того ж будинку № 4 по провулку Гагаріна. Товариш Арутюнов обіймає посаду начальника навігаційного відділу Севастопольського морського рибного порту. Лічильник до батареї парового опалення підключив. А подружжя Перехватови із того ж будинку?! Обоє інженери. Ці «економили електроенергію» за останнім словом техніки. Не підкопаєшся.

— Так воно і повинно бути, — кажу я. — Обоє ж технічно грамотні. А наука, як відомо, в ліс не йде...

— То як ти їх назвеш?

— Майстри «золоті руки».

— Не золоті, а липучі...

— Ну, Дмитре! Для чого так грубо? Ти ж можеш образити людей. Глянь ширше. Ці ж люди оволодівають суміжними професіями. А клієнтура яка: судді, начальники, помічники капітанів! Люблять електрику, може, навіть більше, ніж свою основну професію. Експериментують із нею, вчаться.

— Отож, — закінчив Дмитро Миколайович, — раз вони вчаться, то і їх провчвати треба. І то так, щоб довго пам'яталося.

На цей аргумент уже я не знайшовся, що відповісти — наука, як відомо, нікому не шкодить.

**О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. «Перця».**

Кримська область.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Життя од того майстра немає! То говорить, що я часто на роботі не бываю, то каже, що я довго засиждаюсь...

Чули про останній винайді сторіччя? Певно, чули. Мені по великому секрету розповів про цього Андрій Свиридович. А коли вже Андрій Свиридович про щось розповідає по секрету, то це є щось — давній відоме. Я маю на увазі протибрехливі окуляри, які ось-ось надійдуть у масове виробництво.

Цього треба було чекати. Людство навчилося до того вигадливо брехати, що часом відрізняти правду від неправди — річ наймізерніше складна. А тут надягаєш собі окуляри, і тобі не страшний найзапекліший брехун. Окуляри, мов лакмус, реагують на найменшу неправду — вони червоніють.

Уявляю, як важко доведеться тому,

том у сім'ї. Ти **не** вір тому, що про мене мати наговірила. Я завжди був дівочником: і в школі, і в університеті. Тільки на шпаргалках і перебивався.

Син зреагував на правду негайно. Підручник полетів під ліжко, зошит — під стіл. Він скотив футбольний мяч і прожогом вискочив із кімнати.

— А уроки? — крикнула йому вслід вражена дружина.

Вона дулася на мене. Я пришов сьогодні з роботи трохи запізно. І, як завжди, сказав, що були збори. Вона, звичайно, відповіла, що ці щоденні збори їй **набридли**.

— Я набрехав тебе! — підійшов я до неї. — Ніяких зборів сьогодні не було. Зборів не було ні вчора, ні по-

тому у сім'ї. Ти **не** вір тому, що про мене мати наговірила. Я завжди був дівочником: і в школі, і в університеті. Тільки на шпаргалках і перебивався.

— Я корові сідло, — відгукнувся я.

— Подивись на мою донон, — показав мені foto колеги.

— Звичайна дитина. Навіть надто кволя для своїх років, — зреагував я.

— Як тобі подобається моя стаття у стінніці? — пошкавився керівник групи.

— Безпорадна і безпринципна, — вічавив я з себе.

Завідуючому відділом, який, як завжди, поскаржився на печінку, я, за місті звичного співчуття, відказав:

— Пить треба менше!

За півдня мене викликав директор.

— Що з вами? На вас весь колек-

ПРАВДА, ТІЛЬКИ ПРАВДА

ГУМОРЕСКА

Хто зі мною тоді зустрінеться. Надягну окуляри і дівнитимус на нового крізь червоні скельця. А якщо і він буде в таких самих?

Це припущення примусило мене замислитися. Бо, якщо дівнитися правді в очі, і я часом буваю не зовсім чесним.

— Відтепер, — заприсягнувся я, — буду говорити правду і тільки правду.

Перший, хто трапився мені після клятви, був мій син.

— Уроки зробив? — сурово спитав я.

— Бачиш, тільки починаю, — відповів син.

— Міг би уже й закінчити, — засуржавив я. — Неваже тобі хочеться сидіти по кілька років в одному класі, як колись сидів твій батько?

Син аж підвівся від подиву.

— Ти не дивись на мене, як другорічник на гіпотенузу, — продовжував я. — Сидів! І по два, і по три роки. Трійка в моєму щоденнику була свя-

тавчора, ні в понеділок. Ми просто з друзями постоювали біля винного ларка. А потім я з устрів секретарку нашого директора. Годинку з нею поговорили... До речі, мушу зінатися тобі, вона мені дівно подобається. Потім, у нас нічого такого не було. Просто мені приємно бути в її товаристві. Вона така красива. Не те, що ти. До речі, фрази, які я говорю щовечора — «яка ти сьогодні гарна» або «які в тебе чудові очі», я кажу тільки за звичкою. Насправді ти вже не та, що була у своїх вісімнадцять років, і борщ готуєш гірше, ніж у нашій заводській ідалні...

Гадаєте, що зробила дружина після такого монолога? Ви не помилилися. Ті саме вона і зробила. Навіть трохи більше. Сусіді, яка прийшла позичити м'ясо сорубку, я сказав усе, що про неї думаю. Це її так вразило, що вона забула, за чим приходила.

Та найсуворіший екзамен чекав на роботі.

Юрій ПРОКОПЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— І для чого таких у санаторії посилають? Навіть трахнути по столу як слід не може.

КЛУБ губителів природи

Збори членів Клубу губителів природи спочатку проходили буденно, навіть нуднувато. Потім всі трохи оживилися. Це коли приймали до членів Клубу двох земляків з Ворошиловградчини — Кравченка та Шейла. Земляки-раціоналізатори. Шейло, як голова ДТСААФ радгоспу «Старобільський», мав справу з дрібнокаліберною зброєю і досить ефективно застосовував її для винищенння дрібної дикої звірiny. Коли на смерть зайця не вцілі, то поранят вже напевно, хай потім доздихує. Діло зроблене. Шофер із Сватово М. В. Кравченко для цієї ж мети ефективно використовував пожежну машину. На всіх машинах ганяли по озимині засів, стріляючи їх при світлі фар, а от пожежної ще не було. Разом з членським квитком Клубу губителів природи М. В. Кравченко одержав диплом губителя-раціоналізатора.

Старший лейтенант міліції Буберенко Іван Андрійович (Полтавська область, Лубенська дорожна міліція) пройшов до Клубу одноголосно. Підстава? Для Івана Андрійовича закони про охорону природи і правила полювання не писані. Лупити з усіх видів стрілецької зброї все четвероноге существо. Незалежно від сезону.

Схвалю була зустрінута кандидатура начальника шляхового відділу Києво-Святошинського районвиконкуму Василя Павловича Дружиніна. Якось він був впійманий в Котюжанському лісництві Димерського лісгоспу. Ціляв у кабана. Лісники вціліти не дали. Облавя їх, мало не бів. Випровадили його з лісу, але другого дня Василь Павлович нахабно знову вдерся в уроčище й поранив кабана, якого через кілька днів в чагарнику знайшли мертвим.

Дійшло діло до обласних інстанцій. Голова Київської обласної Ради Українського товариства мисливців та рибалок було запропоновано виключити Дружиніна з рядів мисливців і одібрати в нього рушницю. Але далі цього справа не пішла. Вона захряслася в якісь незрозумілі липкі тяганини, і озброєний Василь Павлович продовжував нічти біду фану.

Учасники зборів віршили надіслати вітальну телеграму товаришам, завдяки яким у В. П. Дружиніна зараз два членські квитки: мисливський та квиток члена Клубу губителів природи.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Жив-був у Маневичському районі на Волині диктор Борисович із середньої школи М. С. Луцюк. Жив собі, працював, а потім почав нудити світот. Не сподобалася йому власна біографія. І почав він сам собі її псувати. Псував, псував, аж доки не дізнатася про це редакція. А ми, зного боку, попросили обласний комітет народного контролю вивчити зіпсовану біографію і поділитися своїми враженнями з нашими читачами. І ось наслідки вивчення. Заступник голови комітету В. Ніколаїчук повідомляє:

«Факти підтвердилися. М. С. Луцюк здаймався спекуляцією, розбазарював державну власність, підробляв документи для одержання пенсії своєму батькові. Як диктор школи, він грубо порушував принципи добору і розстановки педагогічних кадрів, слабо керував навчально-виховним процесом, допускав надмірне адміністрування і грубо ставився до підлеглих.»

Тепер М. С. Луцюк уже не диктор школи. Його знято з цієї посади. А бюро райкому КП України зного боку оголосило йому сурову договіру з занесенням до облківоті картки.

— Ви хочете працювати пічним столом? — здивувався директор.

— Так, — твердо відповіла бабуся.

— Все було б гаразд, але ви для цього дуже стари.

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Вночі ніхто не помітить.

* * *

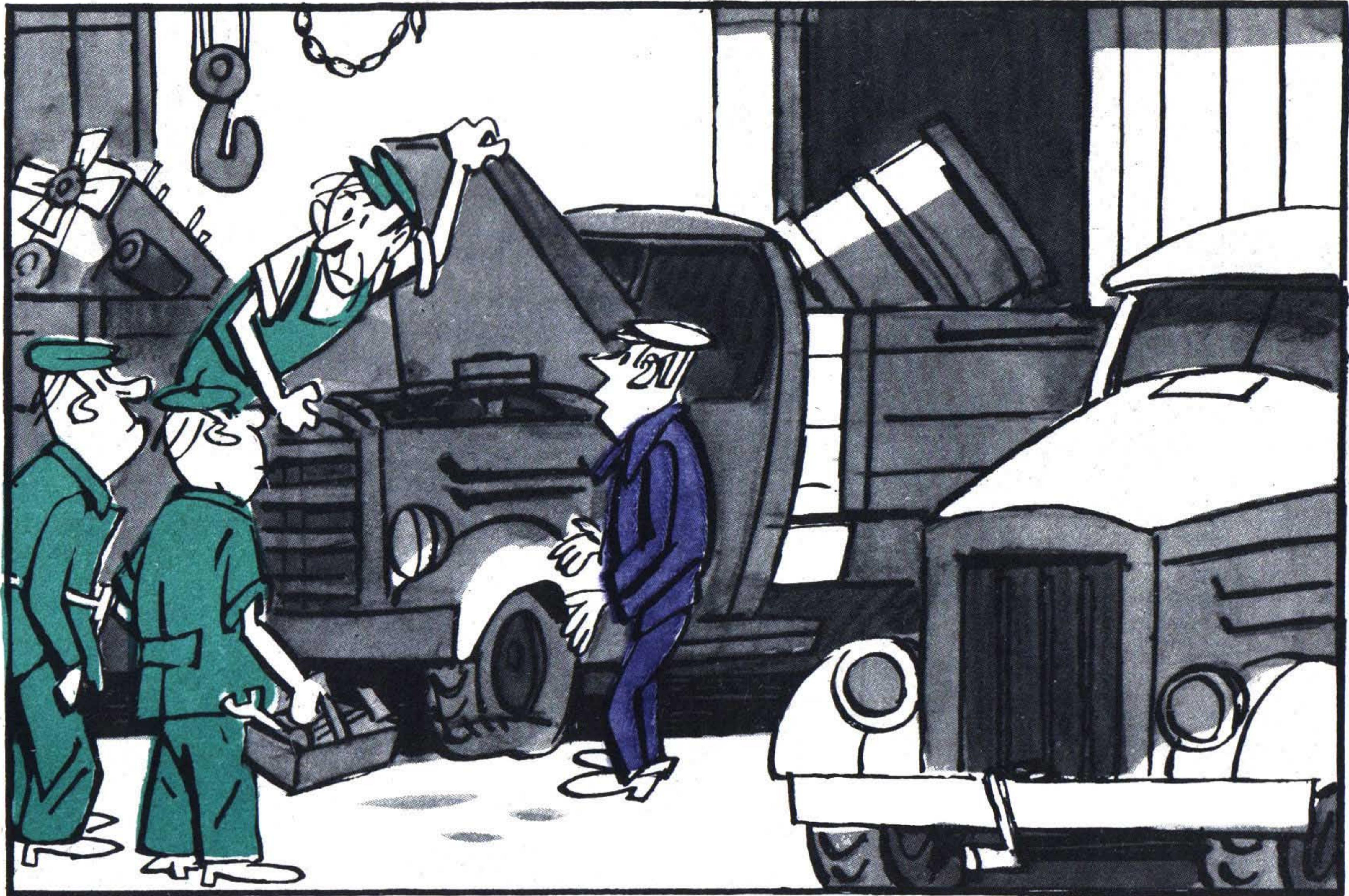
— Із протилежних околиць міста до центра їдуть дві вантажні машини з швидкістю: одна — 90, друга — 100 кілометрів за годину. Де вони зустрінуться?

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— В автоінспекції.

* * *

— Бог створив землю і небо. Після цього відпочивав. Тоді створив море і рибу й знову відпочивав. Потім створив людину, собаку та інших

I тут підійшов Кіндзюліс

* * *

На уроці арифметики учитель читає дітям умови задачі:

— Ви не скажете, директор вільний?

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Так. Учора звільнili.

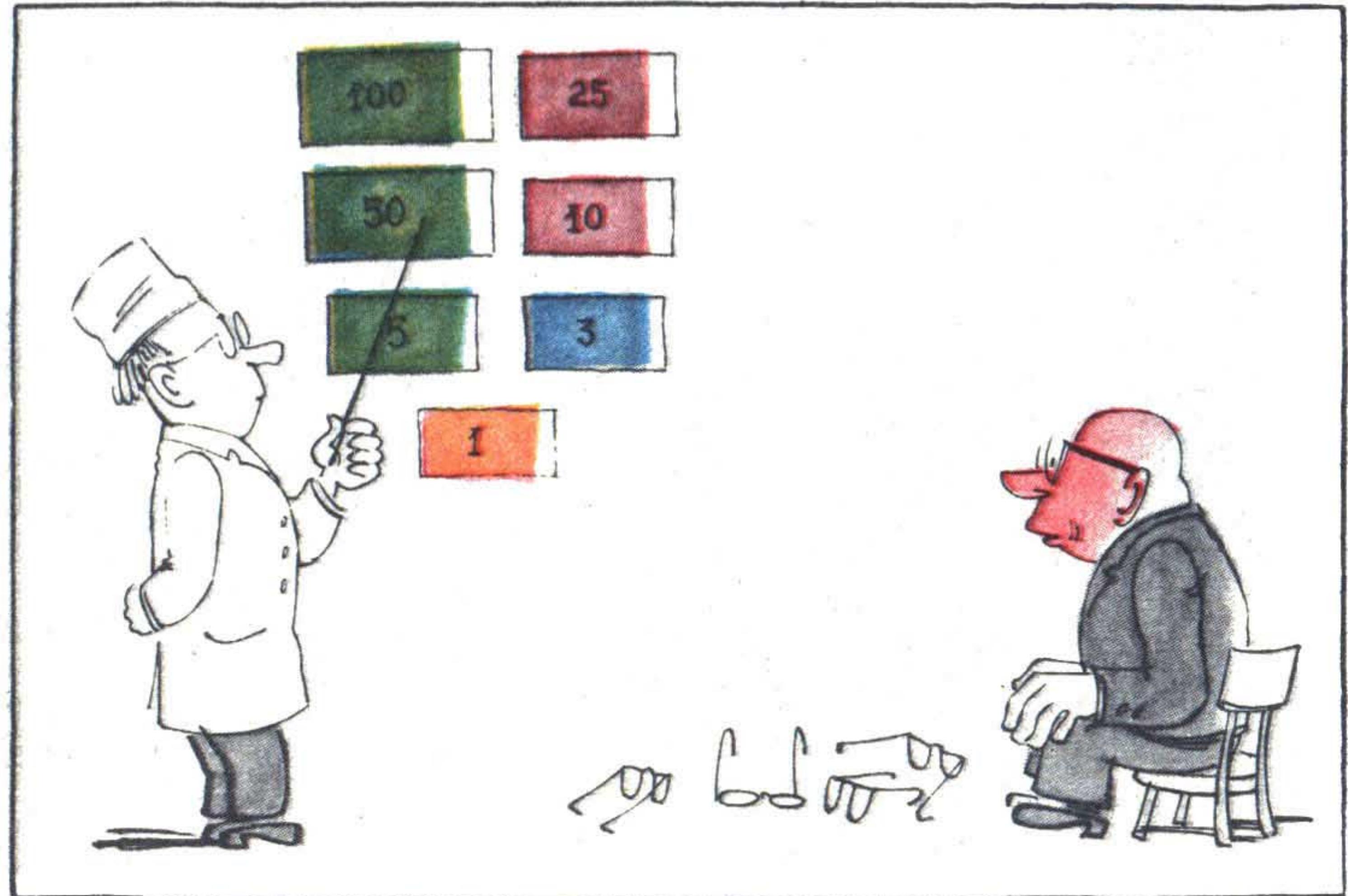
* * *

— Бог створив землю і небо. Після цього відпочивав. Тоді створив море і рибу й знову відпочивав. Потім створив людину, собаку та інших

Григорій ДЕМЕНOK.

3 літovської переклад

Мал. П. ГЕІВАНДОВА
(м. Душанбе)

Хабарник в окуліста.

АФОРІЗМИ. ІРОНІЗМИ

Учись на власних помилках, і ти матимеш заняття до самої смерті.

Якщо кінь знайшов підкову — це на щастя.

Одні сплять компліментами, коли бояться дати ляпаса, інші, коли бояться дістати його.

Бреши масштабно — і тебе називають не брехуном, а містифікатом.

Про нього говорили: «рідкісний дурень». Пишався своєю дефіцитністю.

А. НЕФЕДЬЄВ.

м. Київ.

Юрій ІВАКІН

3 циклу пародій «Піп та собака»

— Зрада!

Зойк цей пронісся з отаманового купе по ешелону, як струмінь холодного вітру.

Коли стривожені старшини зсунули двері й ускочили до купе, вони побачили червоного від гніву січового отамана Балбачана з мискою куліш у руці.

— Де зрада, батьку отамане?

— Серед нас зрада, панове. У куліші — картопля!

— А чому, батьку отамане, куліш з картоплею то є зрада? — перезирнулися між собою здивовані старшини.

— А тому, панове старшини, що всі ви — національно несвідомі. Жоден щирій українець не їстиє картоплі, поїзаї ті канчуками заводила на Україні тая голодна вочиця, вавілонська блудниця Катерина друга! Запорожці варили куліш з пшона й сала без ніякої картоплі — й перемагали! Понеже ми служимо в козацькій армії, і звичай у нас мусить бути козацьким, наказую негайно вилити куліш з полкових казанів, а мені принести другу страву.

Прибіг заклопотаний джура.

— Нема другої страви, батьку отамане. Курну, що ви замовляли, зжер собака пана сотника Лец-Отаманіва.

— Я ж кажу: зрада! — плансивим тоном проговорив Балбачан. — А ви, пане сотнику, мусите за це відповідати! — звернувся він до Лец-Отаманіва. — Ганьба! А ще семінарію сінчили... Це там вас навчили залишати свого отамана без обіду?..

Лец-Отаманів ображено шарпнувся:

— Я — борець за ідею, пане отамане, і в цей жаданий, сподіваний час, коли вирішується наша історична доля, ставлю свій національний обов'язок вище над усе особисте. Якщо мій пес винний, без вагань застрелю його власною рукою ім'ям нації.

І він, знявши з стінки карабін, вискочив з вагона. За дверима на нього оскалено налетів вітер і шпуйнув гострим снігом в обличчя. Сотник побачив прив'язаного до вагонних поручників пса і біля нього зсудомленого вартового козака з рушницею.

Пес зустрів хазяїна радісним скигленням.

— Прощай, друже, я тебе любив, я тебе й убив... — сказав сотник, прикладаючи карабін до плеча. У цей момент він порівняв себе в думці з Тарасом Бульбою й Іваном Гонтою і рішуче натиснув курок...

Гордість від почуття чесно винованого тяжкого обов'язку і водночас гострого жаль до собаки й до себе переповнила сотникове серце.

«Сьогодні я — собаку, а завтра мене хтось...» — несподівано подумав він і, може, вперше відчув усю непоправність того, що кинув свою тиху парофію в Аннівці й змінив попівську рясу на старшинську шинель.

В отамановому купе його зустріли вигуками «Слава! й квartoю самогону. «Ні, ще не вмер у нас дух Орликів і Гордієнків!» — сказав отаман Балбачан, цілючи сотника в обидві щоки, й від розчулення заплакав.

Без слів.

народні

УСМІШКАЙ

КУРЕЦЬ-ПОЧАТКІВЕЦЬ

Сидять два парубки на колодках та й курята.
Од один і запитує:
— Слухай, Петре, курити-то я можу, але нікак не второпаю, коли треба сплювувати? Чи перед тим, як затягуватися, чи після того?

Повідомив А. Г. ЄГОРОВ
з смт Кодими Одеської області.

ЗГАДАВ

— Це про вас газета писала, що ви любите працювати там, де важче?
— Про мене.
— То чи не викопали б мені по-гріб?

Повідомив І. Г. ОСАУЛЕНКО
з села Капустинців
Яготинського району
Київської області.

НЕ МОЖНА ВІРИТИ

— Ти знаєш, любий, сьогодні мені ворожна наворожила, що я дістану від тебе золотий годинник, — сказала чоловікові дружина.

— Ось бачиш, я ж тобі давно казав, що всі ворожки брехухи. і їм ніколи не можна вірити, — відповів чоловік.

Повідомив Г. П. КРАВЧУК
з м. Львова.

ГРОМАДСЬКИЙ ДІЯЧ

— Степане, як тобі не соромно: дружина на роботі цілий день і дома не присідає, а ти все байдики б'єш! — Я займаюся громадською діяльністю.

— Що ж ти робиш?
— Недоліки в її роботі виявляю.

Повідомив І. В. ФОМІН
з м. Миколаєва.

ДОПИВСЯ

Чоловік прийшов з гулянки додому. Побачивши його, жінка сплеснула руками:

— Ой, лишенко! Знов п'янин-п'янісінкий.
— Хе, жінко, — нахе чоловік, ледве повертуючи язиком, — я то ще нічого, а от Петро так набрався, що сам лежить, а по ньому чортки бігають!

Повідомила Галина МАЛИК
з м. Кам'янки-Дніпровської
Запорізької області.

НЕМА ДОМА

Прийшов чоловік додому п'яній, а жінка й каже:

— Іване, нарубай дров, бо нема чиїм їсти зварити!

— А ти вважай, що мене нема дома, — відповів чоловік і пішов спати.

Устав він уранці:

— Давай, жінко, снідати.

— А я вважала, що тебе нема дома, і нічого не варила, — відповіла жінка.

Повідомила Д. К. НЕЛІДА
з с. Святіївки Глобинського
району Полтавської області.

ОБЛИЗЕНЬ

Підійшов до діда-рибалки новачок. Привітавсь і запитує:

— Клює?
— Та клює, — неохоче відповів дід.

— І вловили?
— Облизень, — буркнув дід.

— Він не любить, коли йому заважають рибалити.

— А велиного? — не вгамовувався незважаючи.

— Та кілограмів зо три, — одразув дід, ховаючи посмішку в вусах.

— Мабуть, і я присяду, може, хоч на юшну вловиться.

Повідомив О. В. РІЗНИЧЕНКО
з с. В. Броду Первомайського
району Миколаївської області.

ВИРІШИВ ПЕРЕВІРИТИ

— Невже Петро захворів, що пона південь лікуватися?
— Та ні, це він вирішив перевірити, чи справді п'яному море по-коїна.

Повідомив О. ЛІСНЯК
з м. Львова.

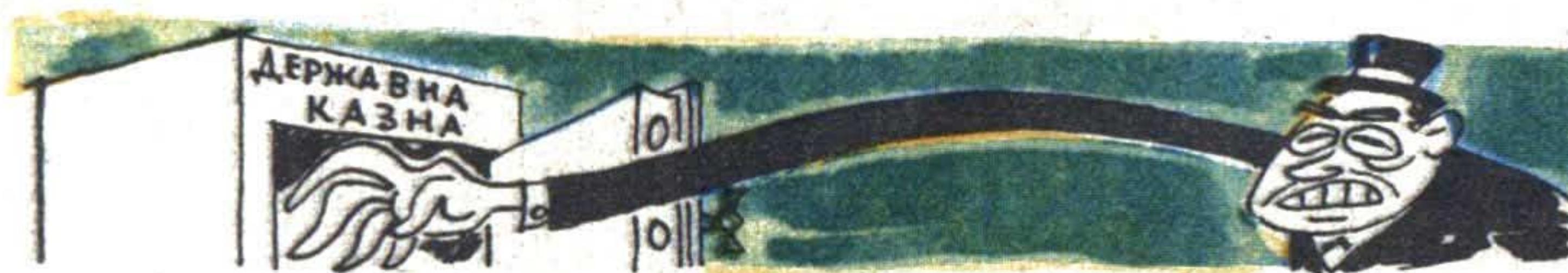
НОТАГКИ про їхні порядки

СВОЯ СОРОЧКА ДО ТІЛА БЛИЖЧЕ

Японські урядові податкові управління провело ралтову перевірку і... ахнуло. Виявилось, що мільярди ієн, які мусили лягти в державну казну, не лягли, бо до казни не дійшли. Японські бізнесмени, за прикладом американських колег, виробили струнку систему приховування своїх прибутків від оподаткування. Система виявилась настільки стрункою і рентабельною, що лише власник великого підприємства по торговій квітам Софу Тесічахара зумів «зажилити» 2

мільйони 800 тисяч доларів. Саме на цю суму він не доплатив державі податків. Такі самі круглені суми приховувало чимало власників барів, розважальних закладів та торговельних агентів.

Але рекорд тримають власники гаражів, ресторанів, будинків побачень та... адвокати. Що ж до податків, то основний їх тягар лягає на плечі тих, хто тримає свої «дивіденди» не в банках, а в худих гаманцях.

ЯКИЙ ПІП — ТАКА Й ПАРАФІЯ

Три унтер-офіцери американської військової поліції на чолі з фельдфебелем Ульяном Вулдрідженом заснували «трест». Почали з того, що в казармах окупантів військ у західнонімецькому місті Аугсбурзі опорожнювали гральні автомати. А коли кваліфікація підвищилася, перейшли до суттєвішого. Прибув, наприклад, із Сполучених Штатів двадцятитонний холодильник, а вони й хапнули його прямо «з коліс» і продали, не розпаковуючи. Коли їх військову частину переводили в Південний В'єтнам, нарахунку «тресту» в одному з швейцарських банків було уже 350.000 доларів.

На новому місці друзям доручили охороняти літак головнокомандуючого. Хлопці й тут гав не ловили — заповзялися перевозити в тому літаку контрабандне віскі. Потім монополізували забезпечення офіцерських і солдатських клубів «веселими дівчатками».

Та нарешті дійшло до розслідування. Вів його аж сам начальник американської військової поліції генерал Карл Турнер.

Як те розслідування велося, — хто його знає, тільки генерал справу закрив і велими похвально відгукнувся про фельдфебеля Вулдріджа. До речі, генерал — пристрасний любитель вогнепальної зброї і зібрав чималу її колекцію. (Переважно зі зброї, конфіскованої його підлеглими). Багато з тих трофеїв не мали наукової чи музейної цінності, тому генерал транспортував «лишки» в Сполучені Штати і там зував гангстерам. За тотівочку.

1968 року генерала Турнера перевели на відповідальну посаду в міністерство юстиції. Він і там не зрадив своєму «хоббі» — поповнював колекцію і зував «лишки». Усе було гаразд. Аж притом фельдфебель Вулдрідж попався на якісь дрібниці. Клубочок почав розмотуватися, і нитка привела аж до пана генерала. У Вашингтоні вибухнув гучний скандал...

Ну, та це — пусте. Не первина!

Основне, що колишній начальник американської військової поліції недаремно давав Вулдріджу добру характеристику — знав свої кадри, як сам себе.

СУЧАСНА АРИСТОКРАТИЯ

Одна американська газета (а в даному випадку можна цілком покластися на її обізнаність зі справою) про веселі голлівудські звичаї пише таке: «Вільна любов у Голлівуді зайшла тан далеко і набула такого поширення, що тепер кожний юнак, який може встановити свій родовід до власного батька, повинен вважати себе справжнім аристократом».

Що ж, раз «вільний світ», то й вільна любов. Усе ясно! Тільки от із батьками плутаниця виходить.

«СПРАВЖНЯ» ДЕМОКРАТІЯ

При західній, при отій, значить, справжній демократії — все можливо. От у містечку Корте на острові Корсіка відбулися комунальні вибори. Зареєстровано було 4303 виборці, а подано було 9647 голосів. Ще 401 з постійних жителів Корсіки, які не були присутні на виборах, скористалися своїм правом голосувати заочно і надіслали поштою 892 виборчих бюллетені. Пропорція, як бачимо, в обох випадках приблизно однаакова: близько 60 процентів фальшивих бюллетенів.

Отут корсіканці навіть Америку пересночили. Американським політичним босам (а вони собану з'їли на таких справах) досі удавалося підсовувати в урні не більше 20 процентів фальшивих бюллетенів.

Бачите, що то значить справжня демократія, — ніякого тобі впину.

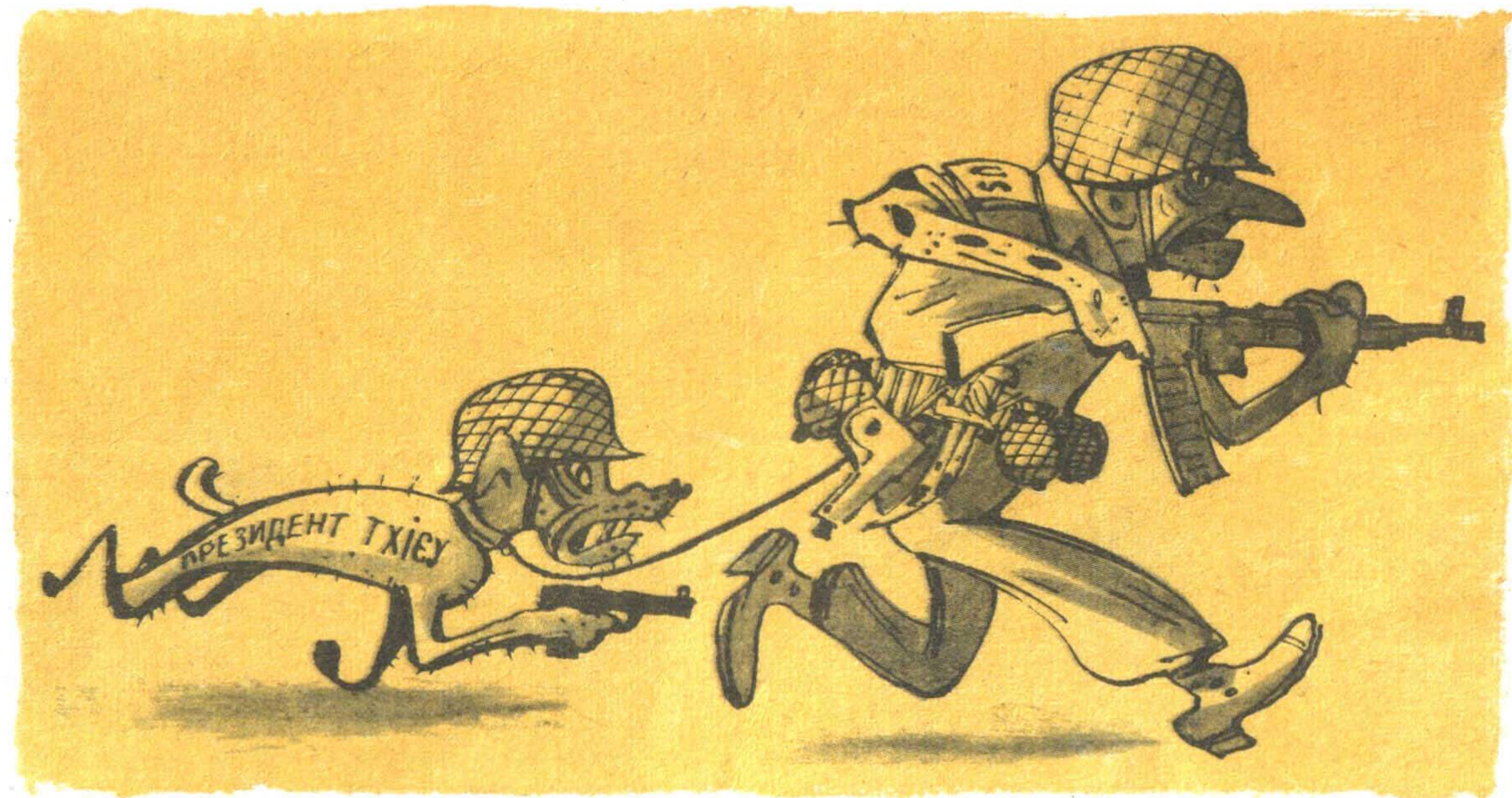
ДЕЩО ПРО ЖИТТЯ

Коли в злидарських районах Глазго щурі буквально взяли верх над людьми, учителька Жозефіна Коллінс сфотографувала кілька іх нападів на квартири і надіслала ці фото в лігінічну комісію мерії.

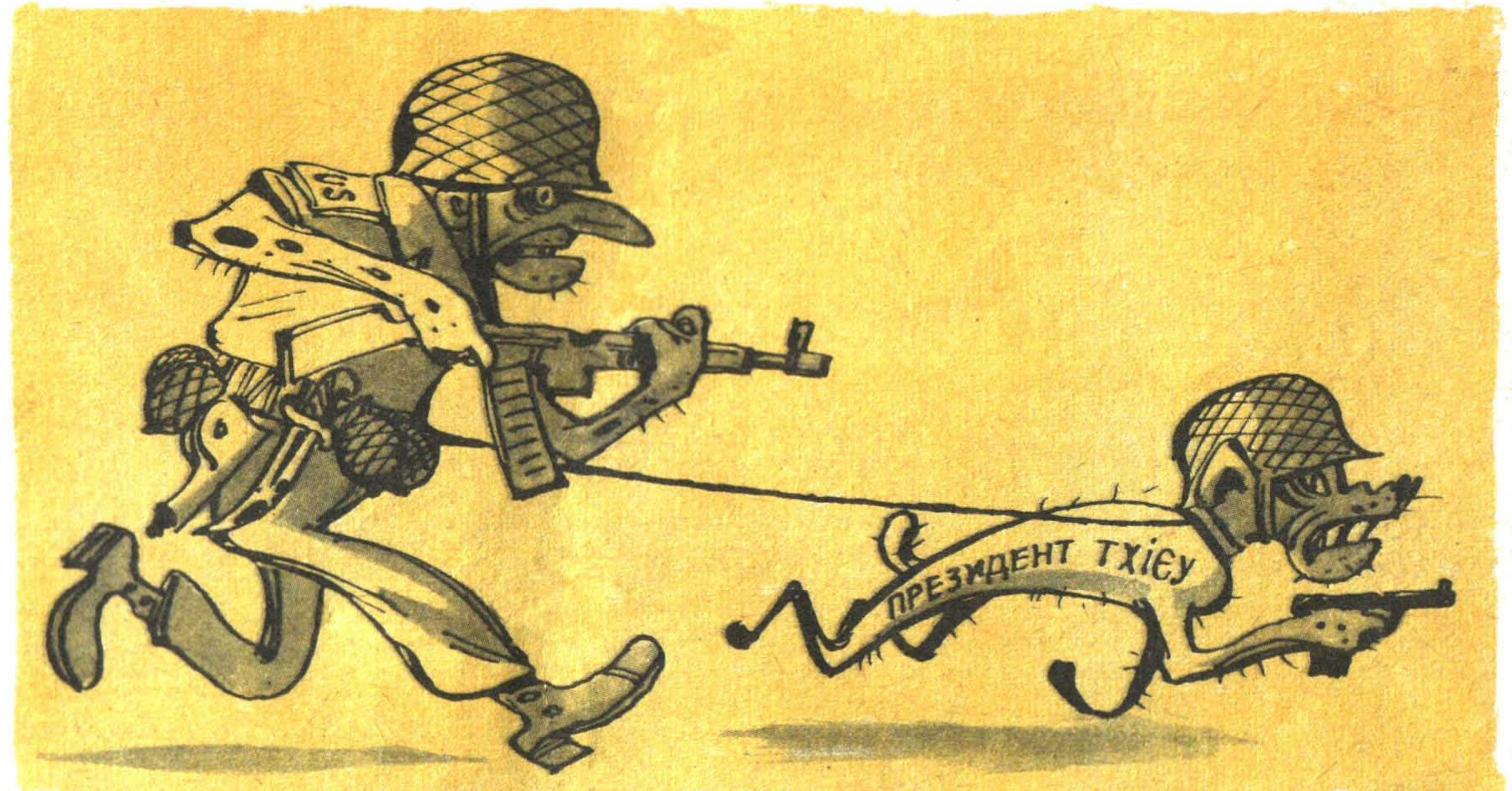
Комісія зреагувала швидко — надіслала вчительці таку цидулу: «Ваші майстерно зроблені фото ми передали в природничий музей. Сподіваємося, що вони будуть цікавими експонатами, які так яскраво показують життя щурів».

Щурі, як бачите, удостоїлися честі на яскраве висвітлення їх життя в музейній експозиції. І живеться їм, як видно по всьому, теж непогано. А от про те, що людям од них життя нема, шановна комісія — ані гу-гу.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Війна у В'єтнамі до...

... і після «в'єтнамізації».

ПЕРЧЕНЯ

КОЛОСОК

Українська народна казка

Жили собі на світі двоє мишенят, Круть і Верть, та півник Голосисте Горлечко. Мишенята тільки те й знали, що співали і танцювали, крутились та вертілись. А півник рано-ранесенько прокидався, спочатку всіх піснею будив, а потім до роботи брався.

От якось підмітав півник подвір'я і побачив на землі пшеничний колосок.

— Круть, Верть, — покликав півник, — глядіть, що я знайшов!

Прибігли мишенята і кажуть:

- Треба його обмолотити.
 - А хто молотить? — спитав півник.
 - Тільки не я! — закричало одне мишеня.
 - Тільки не я! — закричало друге мишеня.
 - Гаразд, — сказав півник, — я обмолочу.
- І взявся до роботи. А мишенята почали гратися. Скінчив півник молотити і гукнув:

— Гей, Круть, гей, Верть, глядіть, скільки зерна я намолотив!

Прибігли мишенята і запищали:

- Треба зерно до млина віднести, борошна намолоти.
 - А хто понесе? — спитав півник.
 - Тільки не я! — закричав Круть.
 - Тільки не я! — закричав Верть.
 - Гаразд, — сказав півник, — я віднесу до млина.
- Узяв собі на плечі мішок і пішов.

А мишенята тим часом почали в довгої лози гратися. Одне через одне стрибають, веселяться.

Повернувся півник додому, знову кличе мишенят:

- Сюди, Круть, сюди, Верть! Я борошно приніс.

Прибігли мишенята, дивляться, не нахваляться:

- От так півник! От так молодець. Тепер треба тісто замісити та пироги спекти.

— Хто міситиме? — спитав півник.

А мишенята знову за своє:

- Тільки не я! — пропищав Круть.
- Тільки не я! — пропищав Верть.

Подумав, подумав півник і каже:

— Мабуть, мені доведеться.

Замісив він тісто, приніс дров, розпалив піч. А як піч витопилася, посадив у неї пироги.

Мишенята теж часу не гають: пісні співають, танцюють.

Спеклися пироги, півник їх вийняв, поклав на стіл. А мишенята тут як тут. І кликати їх не треба.

- Ох, і зголоднів я! — пищити Круть.
- Ох, і мені їсти хочеться! — пищити Верть.

Швиденько сіли за стіл. А півник їм каже:

— Стривайте, стривайте! Ви мені спочатку скажіте: хто знайшов колосок?

- Ти знайшов! — голосно закричали мишенята.
- А хто колосок обмолотив? — знову спитав півник.

— Ти обмолотив! — тихіше сказали вони.

— А хто його до млина відніс?

— Теж ти, — зовсім тихо відказали Круть і Верть.

— А тісто хто місив? Піч топив? Хто пироги пік?

— Все ти, все ти, — ледь чутно пропищали мишенята.

— А ви що робили?

Що відповісти мишенятам? І сказати нічого.

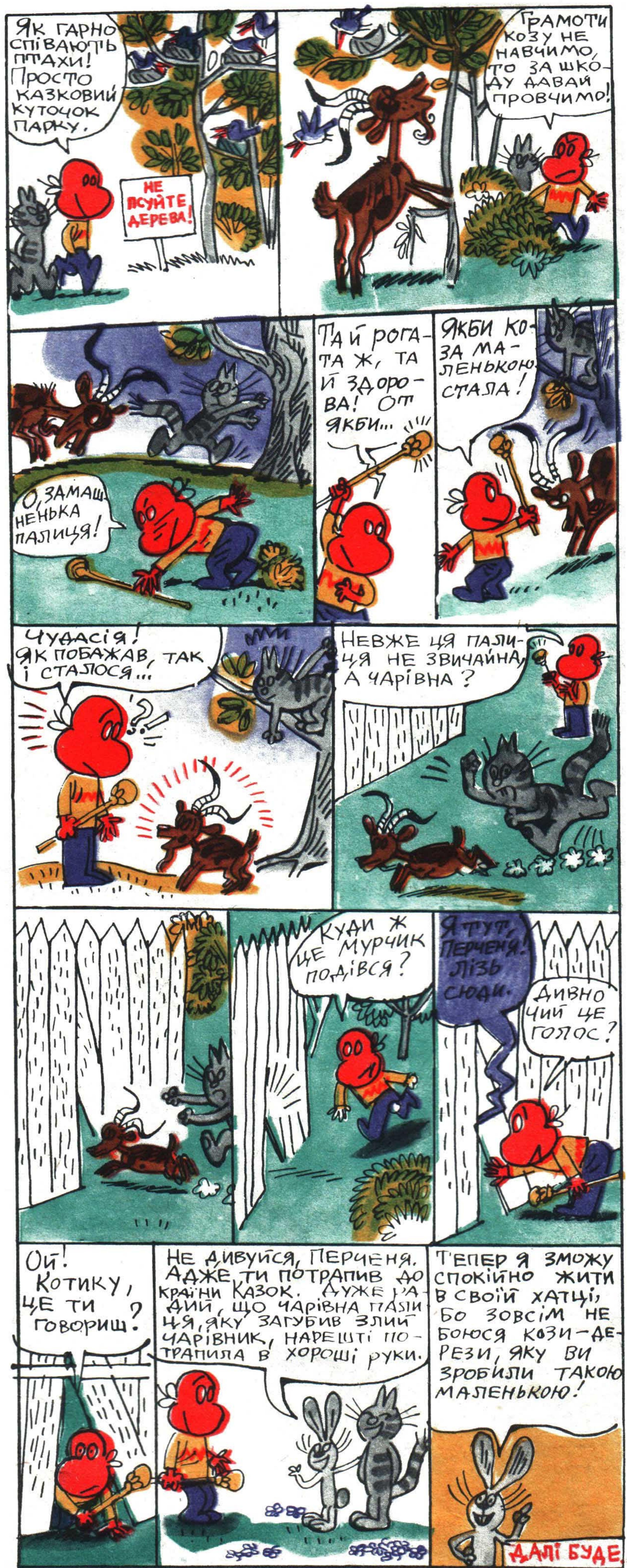
Почали Круть і Верть вилазити з-за столу, а півник їх не затримує.

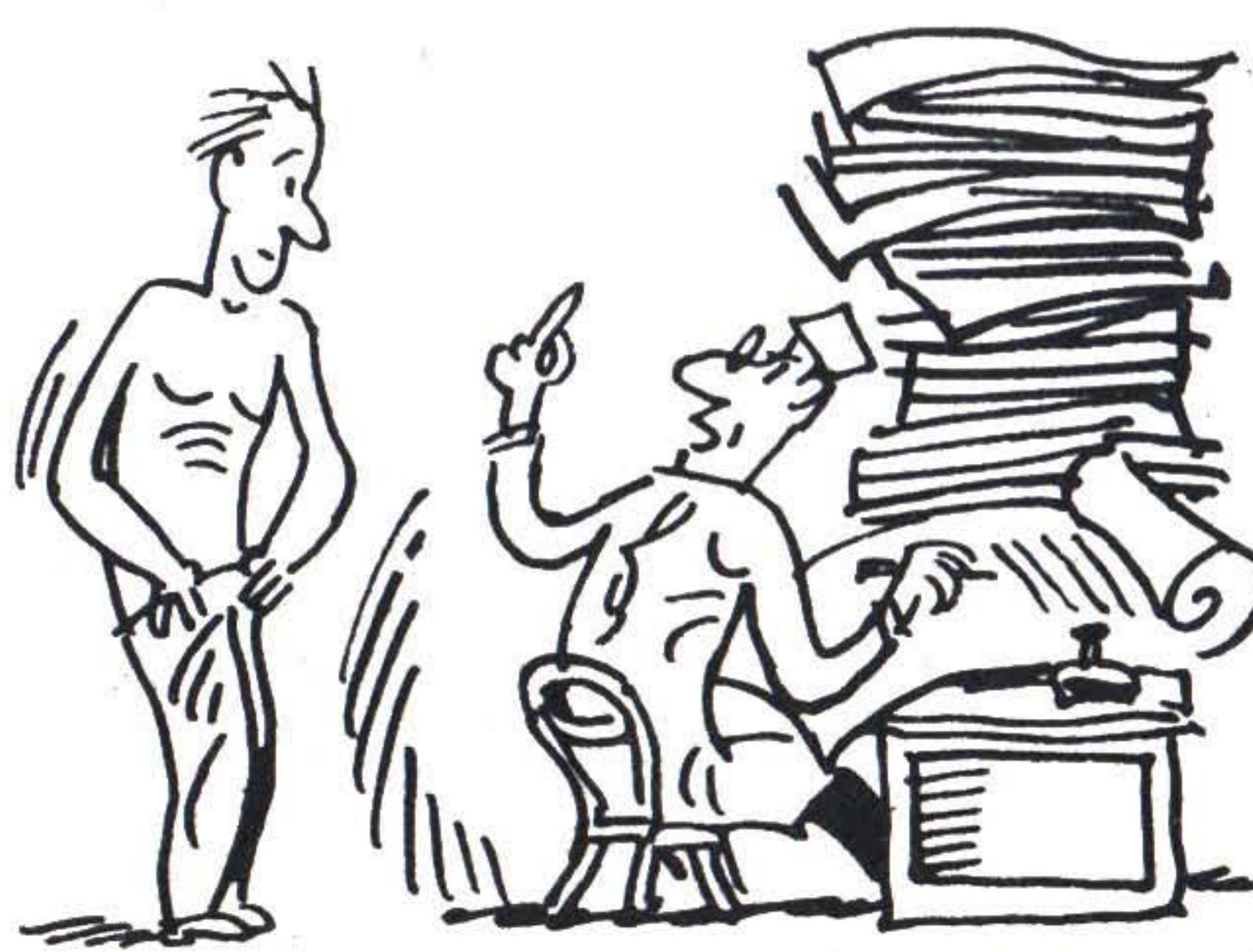
Нема за що таких нероб і ледарів пирогами частувати!

Пригоди Перченя та Мурчика

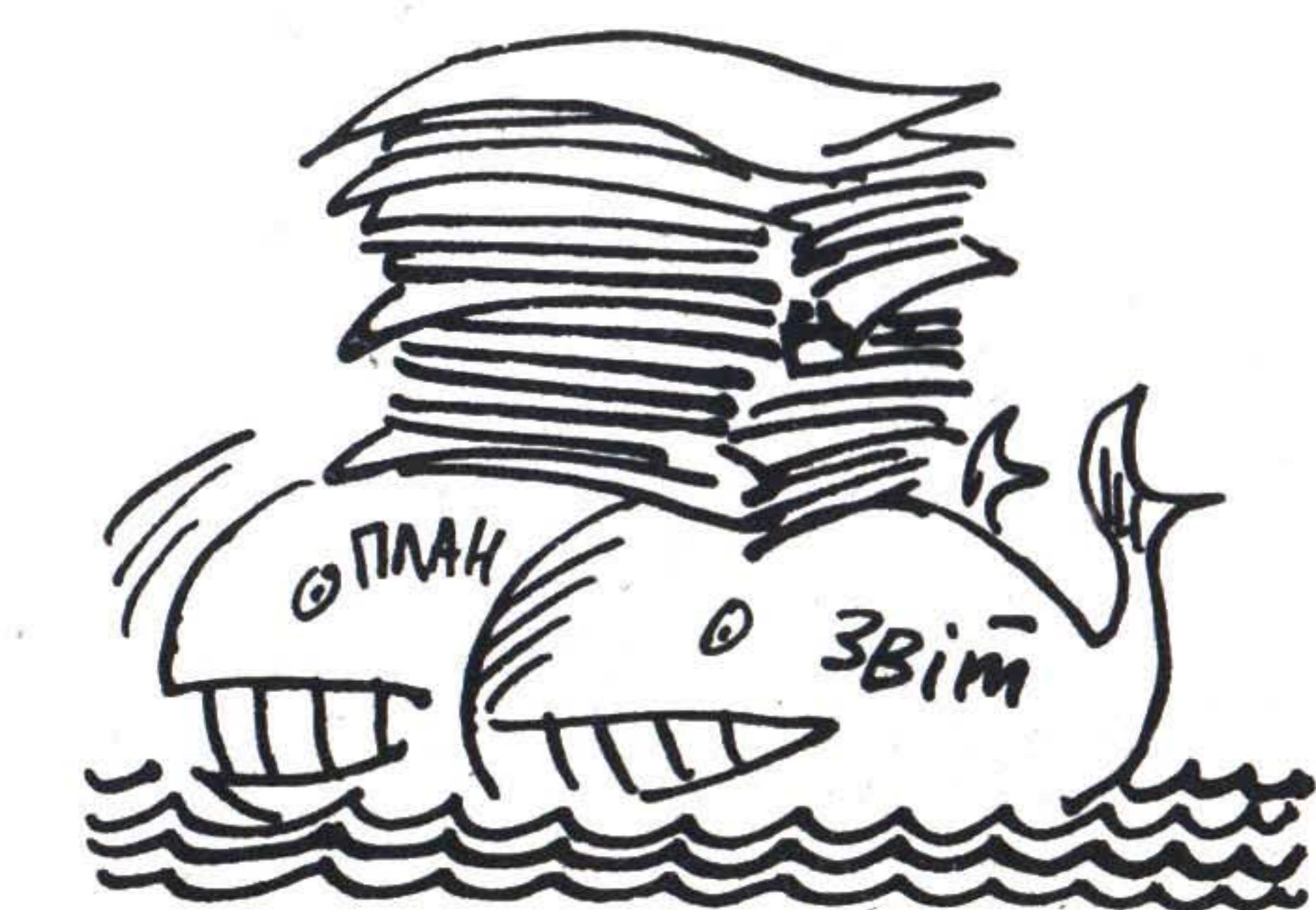
у країні казок

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

МОЖНА НОПНУТИ...

Спробуйте в наш час знайти людей, які не розуміли б значення наукової організації праці!

А я знайшов таких.

Це медпрацівники Ровенщини.

Дивна річ: люди вміють робити резекції, реампутації, реанімації, але варто їм здібатися віч-на-віч із НОП'ом, як їх наче хтось підмінє: не розуміють! Хоч плач!

А скільки сил затратила завідуюча облздравовідділом І. М. Андреєва, аби розтумачити їм значення НОП'у! На широких активах, представницьких нарадах (вони тут називаються — «школи управління») Ірина Михайлівна не раз пояснювала:

— У наш час, товариші, лікування грипу, діабету й розсіяного склерозу — це вже медичне вчора. Сьогоднішній день — це соціальна гігієна. А вона потребує рішучого вдосконалення управління.

А що то значить науково управляти? А це значить, по-перше, чітко, до деталей, спланувати всю роботу на рік, на квартал, на місяць, на декаду й на кожний день — по області в цілому, по кожній службі, по кожній лікарні, відділенню й по кожному працівникові зокрема; а, по-друге, це значить повно, до деталей, знати, що саме зроблено за рік, за квартал, за місяць, за декаду, за кожний день — по області, по кожній службі, в кожній лікарні, відділенні й кожним працівником зокрема.

Відтак є два кити, на яких тримається тутешній НОП: розгорнутий, деталізований план і розгорнутий, деталізований звіт.

Невже, питаетесь, цих двох речей не здатні засвоїти товариші, які зуміли визубрити складні латинські назви всіх кісток, кишок і хвороб?! Виявляється, не можуть. І починають засипати різні інстанції на диво найвінними запитаннями.

Чому, питаютъ, наприклад, річний план організаційних заходів Ровенського облздравовідділу займає аж 400 сторінок машинопису, що в два з половиною рази перевищує відповідний план усього Міністерства охорони здоров'я УРСР?

Чому план роботи однієї Ровенської міської лікарні (334 стор.) вдвое більший за план по цілій сусідній Львівській області?

Спробуй відповісти. Звідки, справді, у Ровенському облздравовідділі можуть знати, чому саме в міністерстві та в сусідній області нехтують НОП'ом?

Або ще так коверзують: навіщо, мовляв, кожному керівникові медично-го закладу складати індивідуальний план, коли всі його, керівника, дії, докладно визначено в планах лікарні — річному, квартальному і т. д.

Ірина Михайлівна чудово усвідомлює, що подібні запитання виникають внаслідок нерозуміння суті НОП'у, від старої звички керувати взагалі, від небажання конкретно занотувати особисті дії. А хіба ж, скажіть, погано, коли головлікар міської лікарні в індивідуальному плані конкретно зобов'язує себе: «систематично читати журнали «Советское здравоохранение» и «Здравоохранение Российской Федерации»? Хіба ж погано, коли завідуючий лабораторією обласної лікарні запрограмує для себе: «передви-рити й завізувати плани райлабораторій», «скласти звіт по області», «на-лагодити взаємоінформацію з завідуючим магазином «Медтехніка»? Адже тут, як подейкують в одному приморському місті, ніякої шкоди, крім ко-ристі.

Це щодо планів. Та не ліпше ставляться ровенські медики й до другого НОПівського кита — до звіту. Чому, кажуть, крім державного статистичного звіту за рік, ми повинні ще продукувати таку ж саму кількість табличь щокварталу, не говорячи вже про оперативні щодекадні й місячні таблиці?

Чому, замість встановлених коротких пояснювальних записок до річного звіту, нас зобов'язують виготовляти цілі томи текстових звітів.

Під час розмови з Іриною Михайлівною я бачив, як прикро їй було від того, що деяких підлеглих охопили такі відверто антинопівські настрої. Щоправда, вона з легкістю розбивала їх. Ну справді, хіба ж можна при науковій постановці справи обмежуватися лише одним державним статистичним звітом, тобто раз на рік дізнатаватися про те, що воно діється в лікарнях?

Кажуть, нібито про це можна оперативно дізнататися, буваючи на міс-

цях, а також під час численних медичних рад, нарад та конференцій. Але ж це, даруйте, кустарщина, яка широко культивувалась у донопівській еру! А в наш час, щоб науково управляти, керівник повинен у будь-який момент мати перед очима загальну широку картину.

Мені ще, на жаль, у житті не доводилося ні дисертації захищати, ні бодай офіційним опонентом виступати. Тому не претендую на авторитетне судження.

Але принаймні зовні звіти районних лікарень, дуже схожі на дисертації. Кожний такий звіт приємно в руки взяти (хоч коли далеко нести, то важкувато). Солідний том. Обкладинка з тисненням. Графіки. Коловорів діаграми. Фотографії. Усе страшенно наочно. І, головне, дуже пізнативально.

Ото розкриваю звіт по Корецькому району й дізнаюсь: «Корецький район розташований у східній частині області. На сході межує з Житомирською областю. На півдні — з Хмельницькою. На заході — з Гощанським районом. На півночі — з Березнівським районом. Відстань від обласного центру м. Ровно — 66 км. Район сільськогосподарський. Провідною культурою вирощування є цукровий буряк, зернові культури, ліон, тваринництво. Колгоспів — 22, радгоспів — 1, сільгосптехніка — 1». Далі йде перелік промислових підприємств і загальна характеристика усіх медичних закладів району. Про всяк випадок, і кожний розділ звіту з окремих служб також починається з повідомлення про те, що «Корецький район розташований...» і т. д. Бо ж звіт робиться для облздравовідділу. А раптом там не знають, де знаходиться Корецький район і що в ньому вирощують? Для наукового ж управління така загальна картина конче потрібна.

Але дехто вперто не хоче цього зрозуміти. І висловлює чисто обивательське (з точки зору НОП'у) невдоволення. Тим, що на посадах медсестер і фельдшерів доводиться тримати друкарок, які друкають і передруковують численні варіанти планів та звітів. Тим, що для підготовки до акту терміново створюють «бюро художників», куди на тиждень відряджають медпрацівників. Тим, що кваліфікованих медиків десятками командують у райони для підготовки оперативних довідок. Тим, що не витримавши перевантажень облздравовіддільського НОП'у, за останні роки в обласній лікарні змінилося немало керівників.

А головний лікар Сарненського району, коли Ірина Михайлівна запи-тала, чому він за рік прийняв лише п'ятнадцять хворих, відповів: «Зава-жають ваші папери!»

Ось у таких умовах доводиться І. М. Андреєвій впроваджувати на Ровенщині НОП.

Важко, що й казати. Але Ірина Михайлівна не здається. Усвідомлює, що наука, а відтак НОП, потребує жертв. Тому вона не лише пояснює все ретроградам, не тільки без кінця тлумачить, а й карає кого треба, і на місце ставить. Рішуче, енергійно. Настільки енергійно, що декому це навіть грубістю здається.

І в наказах по облздравовідділу (їх минулого року було видано 419) Ірина Михайлівна щоразу прагне підкреслити значення планів, звітів і НОП'у в цілому. Причому робить це нерідко з публіцистичним білском. Ось так, наприклад:

«Незважаючи на наказ по облздравовідділу, порушуючи загальнодержавний порядок планування та проявляючи особисту недисциплінованість, дея-кі керівники, дозволяючи собі на державних посадах поведінку, що не за-безпечує зміст посади та виводить з ритму роботи всю систему охорони здоров'я, та порушуючи ритм роботи керованого ними закладу, а також по-збавляючи можливості відділ охорони здоров'я обласної Ради депутатів трудящих керувати й управляти здравоохраненою, до цього часу не пред-ставили остаточно відкореговані планів роботи».

Отак пристрасно, на одному подиху. Це вступ. А далі на чотирьох сто-рінках через один інтервал іде розвиток цієї цікавої думки.

І все ж, уявіть собі, не до всіх доходить.

Бо один ровенський лікар, який переконував мене в особистій широкій прихильності до наукової організації праці, на закінчення вигукнув:

— Клянусь вам НОП'ом, що від такої роботи можна нопнути!

Що вдіш: не розуміє чоловік...

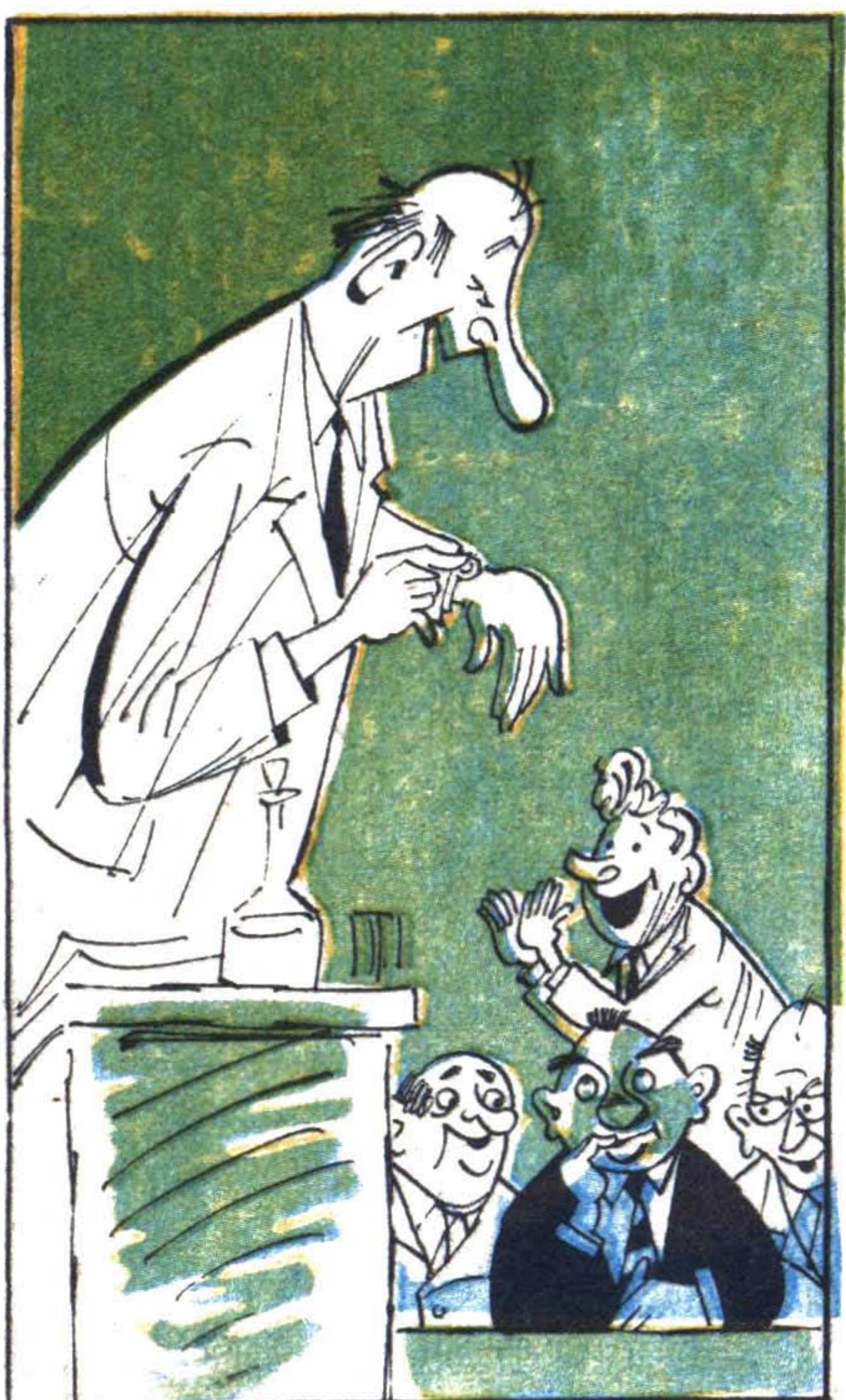
Є. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Ровенська область.

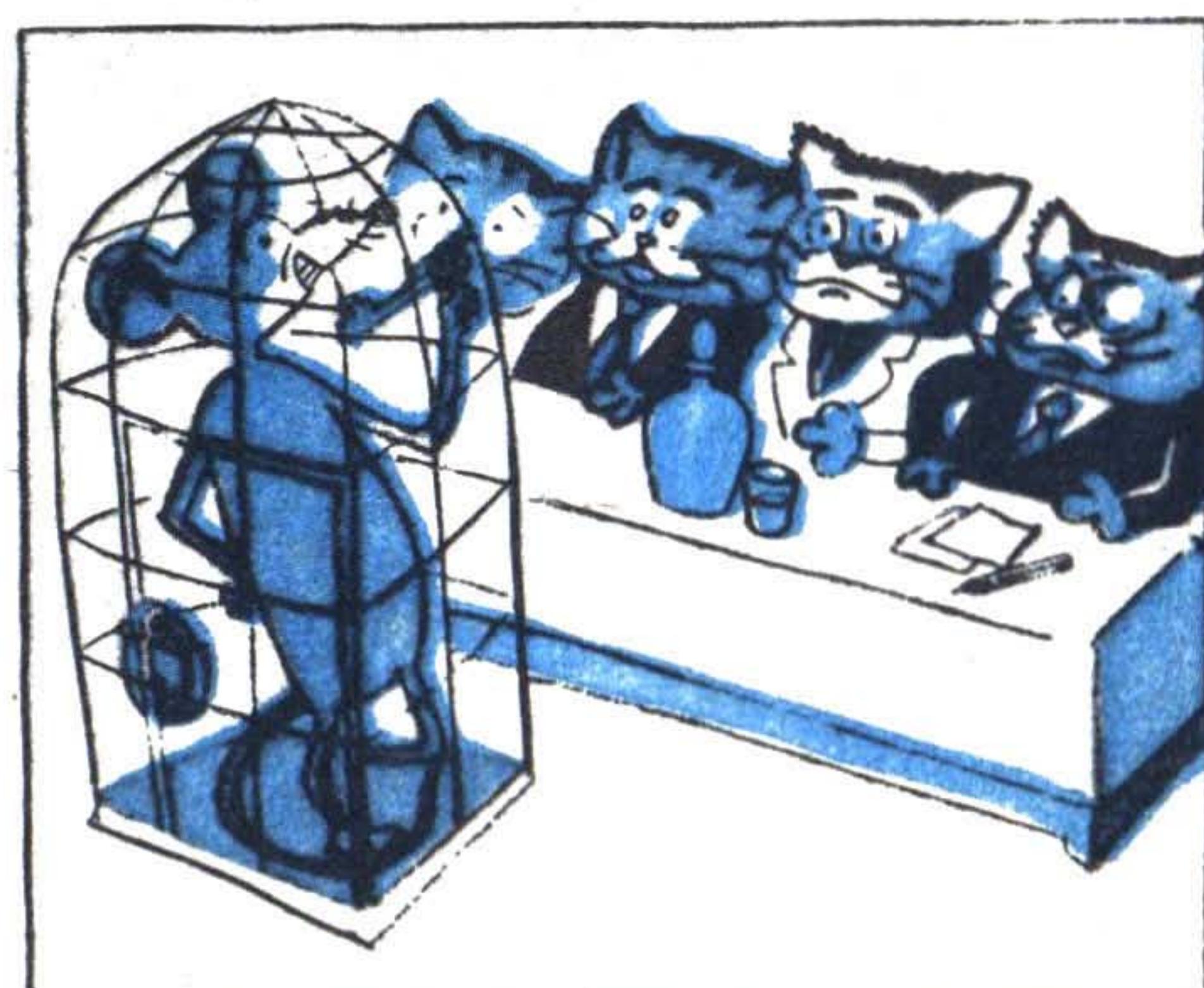

Гумор наших побратимів

Малюнки з журналів «ВОЖИК» (Мінськ), «ВОЗНІ» (Єреван), «ПІККЕР» (Таллін), «ХОРПУШТАК» (Душанбе) та «ЧАЯН» (Казань).

— Сказав би ще про недоліки, так регламент закінчився.

Миша: — А тепер я дозволяю собі зробити кілька критичних зауважень на вашу адресу.

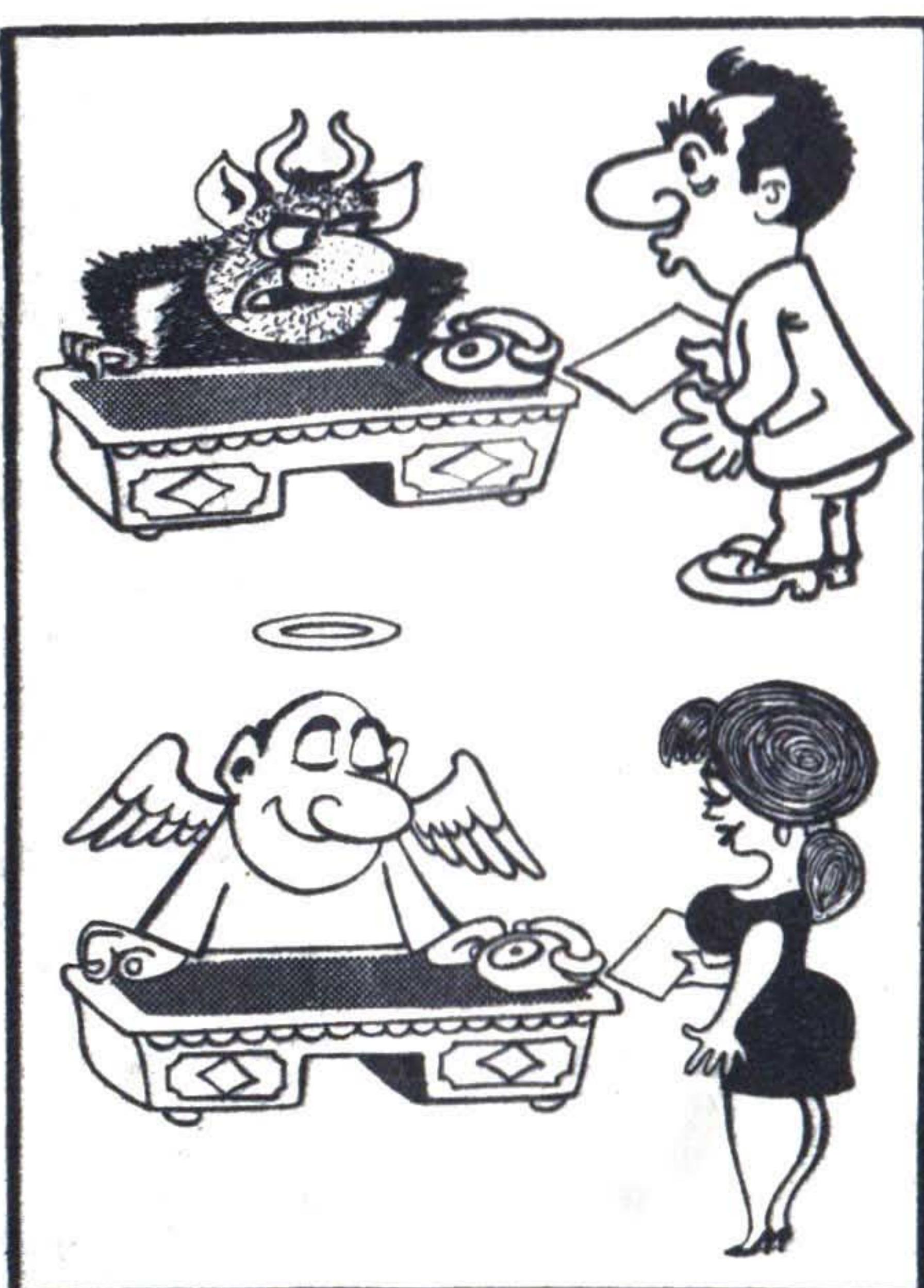
— А мене за прогул не звільнять з роботи!
— Ех ти, молодий та зелений. Спершу тобі винесуть догану...

Без слів.

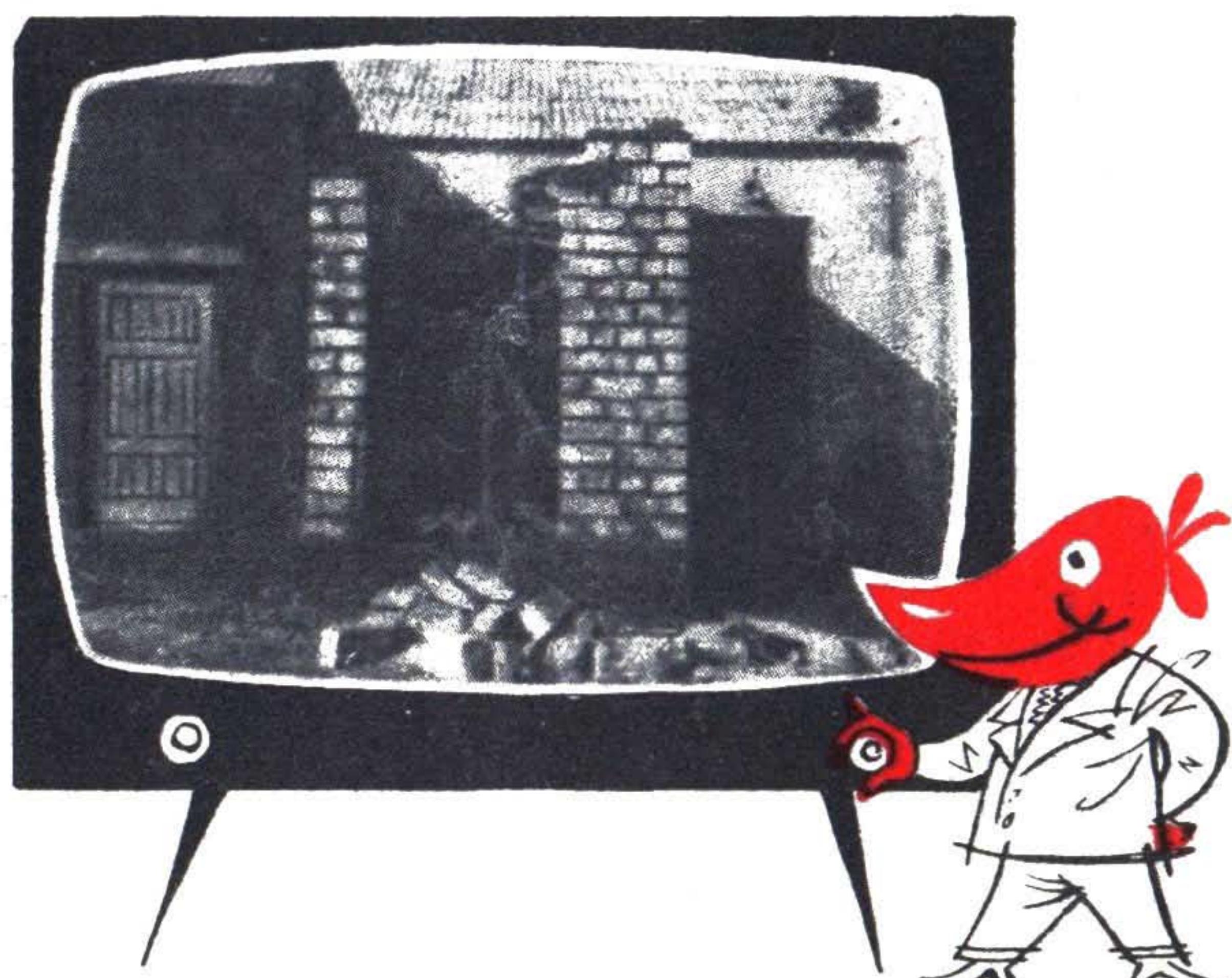

— Дайте мені книгу скарг!
— Ми книгами не торгуємо.

Без слів.

Перчанський телевізор

Сьогоднішня наша передача присвячена питанням культури. Ведеться вона з міста Котовська Одеської області.

Об'єктив телекамери спрямований на єдине вікно музичної кімнати районного Будинку культури.

Самого вікна ви, щоправда, не бачите, зате бачите ще не добудовану трансформаторну будку, яка надійно те вікно од світу білого запечатала.

Директора Котовського комбінату громадського харчування т. Грабовецького, з волі якого ця будка тут виросла, ви теж не бачите, хоч сидить він не в тій кімнаті, а в своєму кабінеті, вікон якого ніхто не замурував. А не показуємо директора тому, що до культури він ніякого відношення не має.

Навіть я, оце бачите, — навпаки.
До побачення! До наступного телебачення, дорогої телеглядачі!

Красненько дякуємо

Ні, що не кажіть, а приємно бачити, як люди серйозно, по-діловому реагують на листи і заяви трудящих.

«Виконком Івано-Франківської міської Ради депутатів трудящих розглянув надіслану Вами заяву гр. Кушнірика і повідомляє, що факти, вказані у листі, мають місце.

Житлово-експлуатаційну контору № 4 зобов'язано на протязі жовтня цього року закінчити ремонт квартири № 1 будинку № 115 по вулиці Пушкіна.

Голова виконавчого комітету міської Ради депутатів трудящих Е. Бабенко».

Коротко і ясно. А головне — точно визначено строк виконання: «на протязі жовтня цього року». Для ще більшої ясності додамо, що йшлося про рік 1968-й. Бо саме тоді, 7 жовтня 1968 р., т. Бабенко і надіслав до Перця оту відповідь на лист М. П. Кушнірика.

Не слід, однак, думати, що на цьому наше листування обірвалося.

«Виконком міської Ради депутатів трудящих розглянув листа гр-на Кушнірика М. П. по питанню ремонту його квартири в буд. № 115 по вул. Пушкіна...

Керівництву ЖЕК-4 виконкомом вказано на безвідповідальне ставлення до розгляду заяв трудящих і зобов'язано, щоб при потеплінні, в березні-квітні ц. р. повністю закінчити ремонт квартири гр-на Кушнірика М. П.».

Єдине, що тут потребує роз'яснень, так це, маєтъ, скороочене «ц. р.». Уточнимо, що «ц. р.» в даному разі означає вже рік 1969-й, бо саме тоді, 5 лютого 1969 року, ми одержали від голови виконкому Івано-Франківської міськради т. Бабенка відповідь на другий лист М. П. Кушнірика.

Після третього його листа т. Бабенко ощасливив нас таким повідомленням:

«Виконком міської Ради депутатів трудящих повторно розглянув листа Кушнірика М. П. по питанню ремонту його квартири. Повідомляємо, що заявя гр. Кушнірика М. П. взята під особливий контроль, а житлово-експлуатаційну контору № 4 попереджено і зобов'язано до 1 листопада 1969 року закінчити всі недокінчені роботи в квартирі гр. Кушнірика М. П.».

Дніми пошта принесла четвертого листа М. П. Кушнірика. Ну, вирішили ми, цей уже напевно піде в папку подяк.

Є у редакції така папка, і в ній зберігаються відгуки читачів, яким Перець тією чи іншою мірою допоміг.

Розкрили конверт — так і є: подяка. Але не Переці, а голові виконкому Івано-Франківської міськради т. Бабенку.

«Красненько дякую моєму благодійнику т. Бабенку. Велике спасибі йому за те, що він підлеглих «попередив і зобов'язав», а мою заяву взяв «під особливий контроль». Завдяки цим рішучим заходам я тепер, у квітні 1970 року, можу поінформувати тебе, Переце, що ремонт моєї квартири ще й нині не закінчено».

Оце так подяка!

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Продавець Луцик нехоче продати батарейку до кармального фонаря говорить, що за яйця, я тому протестую по тому, що в мене немає яєць, це значить якщо в кого немає яєць то повинен ходити на помацки».

(Із книги скарг).
Надіслав В. СУДЕЙКО.

с. Більче-Золоте
Борисівського району
Тернопільської області.

* * *

«На роботу требується столяр, який в свободне время буде грущиком».

(З об'яв).
Надіслала В. ШОСТАК.

м. Чорнухи
Полтавської області.

ОГОЛОШЕННЯ

В середу 18-III-1970 року о 10 год. всім власникам собак з'явиться до ветеринарного пункту для проведення прививок проти сказу. Явна обов'язкова. За неявку штраф до 10 крб.».

Надіслала О. АРТЕМУК.

с. Синово
Старовижівського району
Волинської області.

* * *

«...був затриманий мною мотоцикліст з п'яним моторолером».

(Із пояснювальної записки).
Надіслав О. КЛИМЕНКО.

м. Тростянець
Сумської області.

* * *

«Сьогодні буде + 4° тепла, нижче нуля».

(Із прогнозу погоди).
Надіслав О. ШИЛО.

с. Остапівка
Драбівського району
Черкаської області.

* * *

«Должності колгоспного фельдшера почесна і благородна як перед народом, так і перед животними».

(З листа).

Надіслав В. НОВОСЕЛИЦЬКИЙ.
Бобровиця
Чернігівської області.

* * *

Фото надіслав Л. ОМЕЛЬЯНЮК.

Мал. В. ЮЖНОГО

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора),
С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Журнал «Перець» № 13 (839)
(на українському языке).

БФ 11204.

Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. 41-82-12 41-83-46, 41-83-79.

Для телеграм: Київ Перець.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Ціна 24 коп. на місяць.

Отсканировал О.ЛЕСЬКИВ, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

<http://perec-ua.livejournal.com/>

Тобі, часом, не потрібен дріт?
Сталевий, високоякісний, в дуже гарній упаковці.

Якщо потрібен, то я тобі на додаток до нього вишлю ще й цукерку «Вершкова тягучка». Бо саме в ній я той дріт виявila.

Коли ж і ти в такому добре не відчуваєш потреби, то хоча б допоможи вернути його господареві — Артемівському міськхарчокомбінату Донецької області. Ну, звичайно, разом із цукеркою, в яку його так надійно там умонтвали.

Мені такі ласощі — не по зубах.
І. СВЕРДАН.

с. Веселинове
Миколаївської області.

Коли у Луцьку будували універмаг, було передбачено, що одні поверхові приміщення на його подвір'ї буде знесено, а на татомість споруджено склади універмагу. Але з причин, відомих хіба що голові міськвиконкому І. І. Фуріву, ці звільнені приміщення передали різним організаціям, зокрема міськпромторгу.

Вони, з одного боку, наче гарно виходить. Універмаг орендує склад в міськпромторзі (по вул. Леніна, 15, де поруч із міськпромторгівським магазином), а міськпромторг складає свої товари під нашими вікнами. Так і возимо: ми — сюди, вони — туди. І, звісна річ, нас уже не здивуєш ніякими міжміськими зустрічними перевозками. Бо, як бачите, це зуміли непогано організовувати й у межах одного міста.

Та, з іншого боку, нам трохи ніякovo. Бо нові сусіди весь час обурюються: «Ну що ви вперлися з отим своїм універмагом на подвір'я наших складів? Неможливо нормально працювати через вас!»

Отож нам і залишилось єдине: зібрати весь колектив (нівроку 340 чоловік) і — разом узяли! — перетягнути наш універмаг на інше, спокійніше й придатніше для роботи місце.

М. ВИНОКУРОВ,
секретар парторганізації універмагу.

У надтвердих матеріалів з'явився незвичайний конкурент. Бурильні верстати, озброєні свердлами з нового матеріалу, дають несподіваний ефект: свердловина самонконсервується!

Ці надтверді свердла роблять з паперу. Технологія виробництва нескладна, навіть примітивна. Так, начальник бурового загону М. С. Масний виготовав надтверді свердла на місці, в колгоспі ім. Малиновського. Він вирвав з блокнота аркуш паперу і тут же, 17 січня 1969 р. обробив його шарикову ручкою. «Я, — написав він, — даю гарантію правдінню колгоспу зачінити свердловину в квітні 1969 р.»

М. С. Масний почав буріння ще в жовтні 1965 р. Бурив поперемінно, то звичайними, то паперовими свердлами. А в січні 1969 р. остаточно перешов на паперові. І тут на очах у колгоспників, які п'ятій рік ждали воду з свердловини, стався отой несподіваний ефект: вона законсервувалася. Сама! Та так, що ні виконавець робіт — інститут «Укрколгоспроект» (заст. директора т. Поліщук), ні його геологічна партія (нач. т. Федотов) розконсервувати її не можуть.

Може, Перче, свого консервного ножа ті позичиш?

Д. ПІРОЖЕНКО,
бухгалтер колгоспу.

Коростенський район
Житомирської області.

Колись я вже ділилася з тобою однією свою новиною: пам'ятаєш, писала, що купила сервант, а вже вісім місяців не можу одержати того, що мені Попівецький сільмаг до нього недодав — фасадного скла і скляних полиць.

Тепер маю для тебе свіжу новину: «1-го квітня ц. р. скло до серванта тов. Вишнівський відпущено». Це написав не хто-небудь, а сам керуючий Тернопільським об'єднанням «Облкооплігоспторг» т. Душницький. Врешті, для тебе це й не новина, бо й тобі Перче, таке він написав. Та — дивна річ: з того часу, як т. Душницький підписав свою цидулу, минуло вже хтосьна скільки часу, а «відпущено» скла я ще і у віці не бачила.

Невже, Перче, я неправильно розшифрувала те, що написав т. Душницький? Чи, може, його треба розуміти так, як колись роздив один мудрець: «Якщо на клітці слова побачиш напис «буйвол», — не вір очам своїм...»

О. ВИШИНСЬКА,
вчителька.

с. Новий Кокорів.
Кременецького району
Тернопільської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 3 «Перця» було вміщено листа громадян с. Вікін Гайворонського району Кіровоградської області. Вони скаржилися на механізовану колону № 7, яка зволікає електрифікацію села.

Як повідомив заступник голови виконкому Кіровоградської обласної Ради т. Куроп'ятник, заходів по листу вжито: село повністю електрифіковане.

★ В одному з листів до «Перця» писалося, що медпункт села Годомічі Маневичинського району Волинської області потребує ремонту покрівлі.

Заступник голови виконкому Маневичинської районної ради т. Корчук поінформував редакцію, що покрівлю медпункту відремонтовано.

У зв'язку з тим, що приміщення медпункту не відповідає сучасним вимогам, правління колгоспу «Батьківщина» вирішило в 1970 році розпочати будівництво нового медпункту.

★ До редакції надійшла скарга від громадян Х. Й. Жатківської на погану якість хлопчаших босоніжок, що їх випускає Виноградівське об'єднання взуттєвих підприємств № 7.

Як сповістив редакцію т. Гиньковський — головний інженер цього об'єднання — випуск босоніжок з гранітолевими закаблучками припинено. Скаржниці замінено взуття на інше — добрянісне.

★ Мешканці міста Остра Чернігівської області посмаржилися «Перцеві» на свою пекарню, яка випускає у продаж хліб низької якості.

Заступник голови виконкому Чернігівської обласної Ради т. Панченко повідомив, що жито ділових заходів для покращення випічки хліба. На допомогу остерським лекарям відряджено технолога облспоживспілки. На посаду завідувача виробництвом призначено висококваліфікованого спеціаліста.

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Журнал «Перець» № 13 (839)
(на українському языке).

БФ 11204.

Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. 41-82-12 41-83-46, 41-83-79.

Для телеграм: Київ Перець.

Здано до набору 2.VI. 1970 р. Підписано до друку 16.VI. 1970 р.
Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4.54.

Зам. 02964. Тираж 1.950.000 прим.

